

Ariile naturale protejate din Podișul Nord Dobrogean

ROSCI0201 Podișul Nord Dobrogean

Caracteristici	La nivel național situl este cel mai întins și reprezentativ pentru bioregiunea stepică, fiind constituit în proporție de peste 95% din habitate de interes comunitar, între care domină ca întindere habitatele de stepă, pădurile submediteraneene și balcanice și habitatele de tufărișuri. În cadrul celor zece habitate de interes comunitar (dintre care trei sunt prioritare) o proporție importantă dintre asociațiile vegetale au un caracter endemic pentru Dobrogea, în sit fiind cea mai mare parte a ariei lor de răspândire la nivel național și mondial.
Suprafața (ha):	84.875 ha, din care 62.145,3 ha sunt vizate prin proiect
Recunoaștere conform legislației comunitare/naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<i>Ordinul ministrului mediului și dezvoltării durabile nr. 1964/2007 privind instituirea regimului de arie naturală protejată a siturilor de importanță comunitară, ca parte integrantă a rețelei ecologice europene Natura 2000 în România, cu modificările și completările ulterioare (ultima în 2017)</i>
Localitățile pe al căror teritoriu administrativ se află situl	Babadag, Baia, Beidaud, Casimcea, Ceamurlia de Jos, Cerna, Ciucurova, Dăeni, Dorobanțu, Horia, Izvoarele, Jurilovca, Mihai Bravu, Nalbant, Ostrov, Peceneaga, Sarichioi, Slava Cercheză, Stejaru, Topolog. (Frecăței, Hamcearca, Isaccea, Lucavița, Somova și Valea Teilor – sunt localități aflate în afara ariei proiectului)
Aspecte privind proprietatea și modul principal de utilizare a terenurilor din cadrul acesteia	Situația proprietarilor nu este cunoscută în detaliu. Folosința terenurilor: <ul style="list-style-type: none"> ▪ ape dulci continentale - 0,22% (200 ha); ▪ mlaștini (vegetație de centură), smârcuri - 0,11% (100 ha); ▪ tufărișuri - 0,33% (300 ha); ▪ stepe (inclusiv stepe împădurite și stâncării) - 33,74% (30.000 ha); ▪ pajiști seminaturale umede, preerii mezofile – 0,22% (200 ha); ▪ terenuri arabile -0,16% (150 ha); ▪ alte terenuri -0,06% (54 ha), ce însumează o suprafață de 30854ha. Regimul proprietății: <ul style="list-style-type: none"> ▪ 34,67% sunt în general terenuri deținute de primării; ▪ Terenurile arabile (0,16%) sunt deținute în general de proprietari particulari; ▪ Pădurile și plantațiile, cu o suprafață de 58011 ha (65,17 %) sunt fond forestier, proprietate de stat fiind administrate de Direcția Silvică Tulcea. Sursa datelor: Formularul Standard Natura 2000
Gradul de suprapunere al ariilor naturale protejate	ROSCI0201 se suprapune: <ul style="list-style-type: none"> • total peste următoarele 16 rezervații naturale din aria proiectului: 2.765. Dealul Bujorilor, 2.767 Rezervația de liliac Fântâna Mare, 2.768. Vârful Secarul, 2.769. Korum Tarla, IV.49. Pădurea Babadag – Codru, IV.51. Muchiile Cernei – laila, IV.52. Beidaud, IV.53. Valea Mahomencea, IV.54. Dealul Ghiunghiurmez, IV.62. Valea Ostrovlui, IV.63. Uspenia, IV.65.

	<p>Casimcea, IV.66 Colțanii Mari, IV.67. Peceneaga, IV.68. Măgurele, IV.69. Războieni.</p> <ul style="list-style-type: none"> • parțial peste ROSPA0040 Dunărea Veche-Brațul Măcin, ROSPA0091 Pădurea Babadag, ROSPA0100 Stepa Casimcea
<p>Descrierea științifică (relief, climă, condiții hidro-geografice, pedologie, geologie, biodiversitate)</p>	<p><u>Încadrare în ecoregiunile stabilite la nivel național:</u> Ecoregiunea Podișul Dobrogei.</p> <p><u>Geologie/geomorfologie</u></p> <p>În sit pot fi întâlnite depozite precambriene, paleozoice și mezozoice străpuse de intruziuni și extruziuni de roci eruptive, la care se adaugă rocile metamorfice. După ce aceste formațiuni au fost cutate în diferite faze, a urmat reducerea înălțimilor lor, în prezent fiind vizibile doar resturile sistemelor muntoase respective. Complexitatea geologică împarte situl în cinci sectoare distincte. Sectorul Podișului Babadag are un substrat geologic alcătuit din gresii calcaroase cu rare iviri de roci magmatice (Vârful Secaru de 400 m fiind cel mai înalt din Podișul Babadag). Sectorul Podișul Casimcei conservă cele mai vechi structuri geologice ale sitului și din țară, reprezentate fiind de șisturi cristaline, mezometamorfice și șisturi verzi, care generează un relief caracteristic. În sectorul Podișul Niculițel structura geologică complexă generează un relief tipic de podiș în partea nordică, predominant împădurită și respectiv un aspect fragmentat în partea sudică, cu numeroase șiruri de dealuri conice și vârfuri stâncoase acoperite cu pajiști stepice. Sectorul Munții Măcinului de Sud are o importanță geologică deosebită dată de conglomerate, tufuri porfirice și gresii, specifice fiind culmile de deal cu creste pronunțate constituite din șiruri paralele de roci, cu stratificație verticală precum și silueta Dealului Crapea. În sectorul Dealurilor Tulcei structura geologică este formată dintr-un fundament prealpin și un înveliș sedimentar alpin alcătuit din depozite triasice și jurasice ce formează un relief de dealuri acoperite cu păduri compacte pe versanții nordici, respectiv cu rariști sau pajiști stepice pe expozițiile sudice sau pe culmile rotunjite.</p> <p><u>Pedologie</u></p> <p>Cele mai răspândite clase și tipuri de sol din sit sunt: cernisolurile (soluri bălane, cernoziom cambic, cernoziom argic, faeozomuri și rendzine), luviosolurile (solurile brune argiloiluviale și luvice), cambiosolurile (reprezentate doar de eutricambosoluri), protisolurile (litosoluri și regosoluri) și antrisolurile (cu tipul erodisol).</p> <p><u>Hidrologie</u></p> <p>Cursurile de apă ale sitului sunt pârâul Luncavița (Sorniac), aparținând bazinului hidrografic al Dunării și râul Taița care aparține bazinului hidrografic al Mării Negre și se varsă în Lacul Babadag, ambele fiind îndiguite la Cetățuia și Balabancea, apele lacului rezultat fiind folosite pentru pescuit și activități de recreere. Situl cuprinde și un lac de acumulare, Lacul Horia (rezultat al barajului pe râul Taița în zona Balabancea), reprezentând cea mai întinsă zonă umedă din sit. În sectorul Podișului Casimcea, limitrof comunei Peceneaga, există un lac de acumulare de mici dimensiuni înconjurat de zone umede ce se prelungesc de-a lungul văii Aiormanului. În partea de sud-est a sitului avem râul Slava care parcurge o zonă importantă ca lungime înainte de a se vărsa în Lacul Golovița din complexul Razim-Sinoe. În zona de vest pe teritoriul comunelor Ostrov și Peceneaga există văi umede cu pânza freatică la suprafață.</p> <p><u>Aspecte climatologice</u></p> <p>Clima se caracterizează prin veri foarte călduroase și secetoase, toamne lungi și uscate și ierni geroase și cu puțină zăpadă. Regimul climatic al sitului este influențat de Munții Măcinului și Podișul Babadag, ambele formațiuni fiind acoperite în mare parte cu pădure. Temperaturile medii anuale sunt de 10-12,2°C, iar cantitățile medii anuale de precipitații nu depășesc 400-450 mm. Vânturile frecvente sunt predominante din N și</p>

NV și nu produc doborâturi masive de arbori dar contribuie la eroziunea litică. În arealul reliefului montan și al celui deluros Măcin-Tulcea-Babadag (unde înălțimile trec în medie de 350 m), se manifestă condițiile unor topoclimatice de dealuri și podișuri.

Vegetația

Habitatul prioritar al stepelor ponto-sarmatice este cel mai reprezentativ pentru bioregiunea stepică în care este situat situl, marea majoritate a suprafețelor acestui habitat fiind răspândite în Dobrogea, restul fiind localizate în alte zone ale țării, pe suprafețe fragmentate și expuse pășunatului intensiv. Aceste suprafețe nu sunt în general stepe tipice, ci rezultatul stepizării în urma defrișării pădurilor. Habitatul este reprezentat prin asociații de păiuș stepic, sadină, bārboasă și mai multe specii de colilie și cimbrisor.

Habitatele sitului adăpostesc 77 de specii de plante superioare din lista roșie națională și șapte specii de plante de interes comunitar, dintre care se remarcă clopoțelul dobrogean, merinana și vinețelele, specii endemice pentru Dobrogea, la care cea mai mare parte a ariei de distribuție națională și mondială este pe teritoriul sitului. Alte specii de interes comunitar din sit sunt capul șarpelui, ouăle popii, irisul bārbos și buruiana cu cinci degete.

Fauna

Au fost identificate în sit peste 50 de specii de mamifere, dintre speciile protejate la nivel european fiind prezente aici popândăul, dihorul pătat și cel de stepă, șoarecele săritor de stepă și hamsterul dobrogean, ultimele două având în sit o stare excelentă de conservare. O specie a cărei prezență este atipică datorită altitudinii mici a sitului este cerbul carpatin, reprezentat de populații semnificative. Alte specii bine prezente sunt căpriorul, mistrețul, iepurele de câmp, vulpea, pisica sălbatică, jderul de copac, jderul de piatră și șacalul auriu. Prezența acestuia din urmă este semnalată în număr din ce în ce mai mare la nivelul sitului, unul din motivele acestei creșteri populaționale fiind absența lupului, specie exterminată de câteva decenii. Identificarea unor exemplare eratice de lup în acest podiș poate constitui baza de plecare a unor activități de reintroducere a acestui carnivor pentru asigurarea echilibrului natural în ecosisteme. Dintre mai multe specii de lilieci identificați în sit, se remarcă liliacul mare cu potcoavă, protejat în spațiul comunitar.

Au fost identificate în interiorul sitului peste jumătate dintre speciile de păsări ale țării, această zonă reprezentând o verigă importantă pe căile de migrație care urmează cursurile râurilor Prut și Siret și a fluviului Dunărea. Varietatea de ecosisteme terestre, forestiere sau stâncoase, combinate cu prezența unor cursuri mici de apă pe văi oferă condiții favorabile pentru pasajul și iernarea unui număr mare de specii și exemplare. Mai mult de 10.000 păsări răpitoare de zi și mai mult de 20.000 berze trec în migrație în fiecare an prin coridorul Munților Măcin al cărui parte componentă este și situl Podișul Nord Dobrogean. Dintre speciile mai rare de răpitoare diurne care cuibăresc în sit menționăm șerparul, acvila mică, uliul cu picioare scurte și șorecarul mare. Prezența ciocănitorii cu spate alb merită amintită, dat fiind faptul că această specie populează în mod normal pădurile situate la o altitudine de peste 600 m.

Au fost identificate ca prezențe certe și cu populații stabile un număr de zece specii de reptile. Importanța deosebită pentru știință o reprezintă speciile rare și periclitare de țestoasă dobrogeană, balaur dobrogean și viperă cu corn. Primele două sunt specii de interes comunitar, alături de ele mai fiind prezente specii comune precum șopârla de câmp, șopârla de nisip, șarpele de apă și șarpele de casă.

Au fost identificate cu certitudine șapte specii de amfibieni, dintre care trei prezintă un interes deosebit: broasca râioasă brună care este un relict glaciatic în această zonă, fiind semnalată doar în câteva puncte ale Dobrogei, broasca roșie de pădure, răspândită numai în partea nord-estică a sitului, fiind considerată un relict care demonstrează vechimea

	<p>pădurilor din zonă și buhaiul de baltă cu burta roșie, care este o specie de interes comunitar.</p> <p>Prin geologia, geomorfologia și flora locală acest sit constituie unul dintre cel mai importante din țară pentru mai multe specii de nevertebrate, multe dintre ele fiind endemice sau extrem de rare în restul țării. Ca specii protejate în întreg spațiul european și prezente în sit amintim croitorul cenușiu și cel mare, cosașul numit calul dracului, fluturele roșu de mlaștină și cărăbușul cu corn, o specie întâlnită în patru situri din țară, specifică pădurilor de foioase din care își asigură hrana preferată a adulților și larvelor, ciupercile subterane.</p>
<p>Importanța pentru biodiversitate</p>	<p>Habitatul prioritar al stepelor ponto-sarmatice are aici cea mai mare reprezentare din întreaga bioregiune, restul zonelor din țară ocupate de acest habitat găsindu-se pe suprafețe fragmentate expuse pășunatului intensiv, nefiind stepe tipice ci rezultatul unei stepizării după defrișarea pădurilor. Au fost identificate în sit 77 de specii de plante din lista roșie națională și șapte specii de plante de interes comunitar, dintre care se remarcă clopoțelul dobrogean, merinana și vinețelele, toate trei fiind endemice pentru Dobrogea. Pentru păsări situl reprezintă o verigă importantă pe căile de migrație care urmează cursurile râurilor Prut, Siret și Dunăre. Varietatea de ecosisteme terestre, forestiere sau stâncoase, combinate cu prezența unor cursuri mici de apă pe văi oferă condiții favorabile pentru pasajul și iernarea unui număr mare de specii și exemplare de păsări, precum și habitatul a 14 specii de interes comunitar de mamifere, reptile, amfibieni și nevertebrate. În sit sunt cuprinse 22 de rezervații naturale. Toate aceste valori atribuie acestui sit o mare importanță pentru conservare, la care se adaugă și un potențial turistic încă puțin valorificat, reprezentat de peisaje naturale specifice, monumente istorico-culturale, obiceiuri, tradiții și ocupații ale locuitorilor foarte bine conservate.</p> <p><u>Habitatele naturale de interes comunitar ce constituie obiectivele de conservare din sit:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • 8230 Comunități pioniere din <i>Sedo-Scleranthion</i> sau din <i>Sedo albi-Veronicion dilleni</i> pe stâncării silicioase • 40C0* Tufărișuri de foioase ponto-sarmatice • 91X0* Păduri dobrogene de fag • 62C0* Stepe ponto-sarmatice • 8310 Peșteri în care accesul publicului este interzis • 91AA* Vegetație forestieră ponto-sarmatică cu stejar pufos • 91I0* Vegetație de silvostepă eurosiberiană cu <i>Quercus spp.</i> • 91M0 Păduri balcano-panonice de cer și gorun • 91Y0 Păduri dacice de stejar și carpen • 92A0 Zăvoaie cu <i>Salix alba</i> și <i>Populus alba</i> <p>În ceea ce privește starea de conservare a habitatelor naturale, există neconcordanțe majore între datele din formularul standard actualizat în 2017, dar bazat tot pe informațiile de la momentul desemnării sitului (2007) și datele din Raportul transmis de România în baza art. 17 din Directiva Consiliului 92/43/CEE, astfel că deși în 2007 starea de conservare era una în general bună, în 2014 s-a constatat o degradare accentuată a acestora în special în ceea ce privește habitatele de pajiști, habitatul prioritar 62C0* fiind în stare nefavorabilă-inadecvată, dar și habitatele forestiere 91AA*, 91M0, 91X0*, 91Y0 și 92A0. Habitatul forestier prioritar 91I0* se află în stare nefavorabilă rea.</p> <p><u>Speciile de interes comunitar ce constituie obiectivele de conservare din sit</u> sunt toate în stare de conservare bună sau excelentă, conform datelor din Formularul Standard, cu excepția speciei de lilieci</p> <ul style="list-style-type: none"> • Amfibieni și reptile

	<ol style="list-style-type: none"> 1. <i>Bombina bombina</i> Buhai de baltă cu burta roșie 2. <i>Testudo graeca</i> Țestoasa de uscat dobrogeană 3. <i>Elaphe quatuorlineata</i> Șarpele dungat <ul style="list-style-type: none"> • Mamifere<ol style="list-style-type: none"> 1. <i>Rhinolophus ferrumequinum</i> Liliacul mare cu potcoavă 2. <i>Spermophilus citellus</i> Popândău pestriț 3. <i>Sicista subtilis</i> Șoarece săritor de stepă 4. <i>Mesocricetus newtoni</i> Grivan dobrogean 5. <i>Mustela eversmannii</i> Dihor de stepă 6. <i>Vormela peregusna</i> Dihor pătat 7. <i>Lutra lutra</i> Vidra • Nevertebrate<ol style="list-style-type: none"> 1. <i>Lycaena dispar</i> Fluturele de foc al măcrișului 2. <i>Cerambyx cerdo</i> Croitorul mare al stejarului 3. <i>Morimus funereus</i> Croitorul cenușiu 4. <i>Bolbelasmus unicornis</i> Cărăbușul cu corn 5. <i>Paracaloptenus caloptenoides</i> Calul dracului • Plante<ol style="list-style-type: none"> 1. <i>Potentilla emilii-popii</i> Sclipeți de Adamclisi 2. <i>Moehringia jankae</i> Merinană 3. <i>Campanula romanica</i> Clopoțel dobrogean 4. <i>Himantoglossum caprinum</i> Ouăle popii 5. <i>Centaurea jankae</i> Pema lui Janka, vinețele, dioc 6. <i>Echium russicum</i> Capul șarpelui 7. <i>Iris aphylla ssp. hungarica</i> Iris sau stânjanel de stepă <p>În plus, în sit a fost semnalată prezența altor 10 specii de chiroptere strict protejate, două fiind menționate și în Anexa II din Directiva Consiliului 92/43/CEE și pentru care, deși se află în stare de conservare nefavorabilă-inadecvată la nivelul regiunii biogeografice stepice, iar în ROSCI0201 se găsesc habitate specifice acestor specii, România a desemnat pentru conservarea lor doar două situri (ROSCI0215, ROSCI0172) în această bioregiune.</p>
--	---

ROSPA0091 Pădurea Babadag

Caracteristici	Pădurea Babadag aparține regiunii biogeografice stepică și face parte din Podișul Babadag (sau Podișul Dobrogei). Din punct de vedere geomorfologic, caracteristic Podișului Babadag este substratul calcaros, pădurea fiind situată pe un platou cu versanți înclinați, având o altitudine maximă de 220 m. Acest sit adăpostește, conservă și protejează o avifaună extrem de variată ca număr de specii și efective populaționale, pe lângă diversitate foarte mare la nivelul altor grupe sistematice precum plantele, nevertebratele, reptilele și mamiferele.
Suprafața:	57.912 ha
Recunoaștere conform legislației comunitare/naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de	<i>H.G. nr. 1284/2007 privind declararea ariilor de protecție specială avifaunistică ca parte integrantă a rețelei ecologice europene Natura 2000 în România, cu modificările și completările ulterioare</i>

protecție)																												
Localitățile pe al căror teritoriu administrativ se află situl	Babadag, Baia, Beidaud, Ceamurlia de Jos, Cerna, Ciucurova, Dorobanțu, Horia, Izvoarele, Jurilovca, Mihai Bravu, Nalbant, Ostrov, Peceneaga, Sarichioi, Slava Cercheză, Stejaru, Topolog																											
Aspecte privind proprietatea și modul principal de utilizare a terenurilor	<table border="1"><thead><tr><th colspan="9">Categorია de folosință a terenurilor</th></tr><tr><th>P</th><th>Ps</th><th>F</th><th>L</th><th>V</th><th>A</th><th>N</th><th>R</th><th>L</th></tr></thead><tbody><tr><td>73%</td><td>5%</td><td>4%</td><td></td><td></td><td>16%</td><td>2%</td><td></td><td></td></tr></tbody></table>	Categorია de folosință a terenurilor									P	Ps	F	L	V	A	N	R	L	73%	5%	4%			16%	2%		
Categorია de folosință a terenurilor																												
P	Ps	F	L	V	A	N	R	L																				
73%	5%	4%			16%	2%																						
Gradul de suprapunere al ariilor naturale protejate	<p>ROSPA0091 se suprapune:</p> <ul style="list-style-type: none"> total peste următoarele 10 rezervații naturale din aria proiectului: 2.765. Dealul Bujorului, 2.766 Rezervația de liliac Valea Oilor, 2.767 Rezervația de liliac Fântâna Mare, 2.768. Vârful Secarul, 2.769. Korum Tarla, IV.49. Pădurea Babadag – Codru, IV.51. Muchiile Cernei – laila, IV.54. Dealul Ghiunghiurmez, IV.62. Valea Ostrovului, IV.63. Uspenia parțial peste ROSCI0201 Podișul Nord Dobrogean																											
Descrierea științifică (relief, climă, condiții hidro-geografice, pedologie, geologie, biodiversitate), cu precizarea surselor de informație.	<p><u>Încadrare în ecoregiunile stabilite la nivel național:</u> Ecoregiunea Podișul Dobrogei.</p> <p>Pădurea Babadag face parte din Podișul Babadag (sau Podișul Dobrogei). Din punct de vedere geomorfologic, caracteristic Podișului Babadag este substratul calcaros, pădurea fiind situată pe un platou cu versanți înclinați, având o altitudine maximă de 220 m. Zona se află în imediata vecinătate a lacului Babadag și a complexului lacustru Razelm-Sinoie. Dintre apele curgătoare care trec prin sit cel mai important este râul Slava, alte râuri mai mici fiind Ciucurova și Hamangia.</p> <p>Pădurea Babadag este una dintre pădurile reprezentative din peisajul nord-dobrogean. În unele parcele sunt prezenți arbori cu vârste seculare ce dau o notă caracteristică specifică pădurilor existente care au existat în trecut pe o arie mult mai mare din podișul Dobrogean. Dintre speciile de arbori și arbuști se poate menționa stejarul brumăriu, stejarul pufos, carpenul, ulmul, jugastrul, paltinul de câmp, teiul, frasinul, mojdreahul și cărpinița. Există aici o alternanță a întinselor păduri de foioase balcanice sau submediteraneene cu zone de silvostepă, poieni acoperite de plante de stepă și suprafețe de bolovănișuri calcaroase cu vegetație specifică. Acest mozaic de terenuri împădurite cu terenuri deschise este habitatul ideal de cuibărit pentru mai multe păsări, dintre care se remarcă răpitoarele. Până la 30 perechi de acvilă mică, șorecar mare, șerpar sau acvilă țipătoare mică cuibăresc anual în aceste păduri, în care a mai fost semnalat și un cuib de codalb și până la patru perechi de buhă. Uliul cu picioare scurte are aici una dintre cele mai mari populații cuibăritoare din țară. Cele 60-100 de cuiburi ale acestei specii sunt formate în general spre liziera pădurilor pentru a fi asigurat accesul cât mai ușor al adulților la cuib. Uliul cu picioare scurte este o specie migratoare care aparține tipului de faună mediteranean care se hrănește în special cu șopârle și insecte mari, dar și cu păsările și mamifere mici. Tot în aceste păduri este posibil să cuibărească și șoimul dunărean. În afară de aceste răpitoare de interes comunitar pentru conservare se mai găsesc în Pădurea Babadag și cuiburi aparținând șoimului rândunelelor, uliului păsărar, șorecarului comun și vânturelului roșu. Este citată în literatura de specialitate și cuibăritul câtorva perechi de vânturel mic. Ciuful de pădure, huhurezul mic și ciușul sunt răpitoare de noapte care completează tabloul păsărilor de pradă care cuibăresc în acest sit. La aceste păsări răpitoare care se reproduc în Pădurea Babadag se adaugă în timpul migrațiilor foarte multe exemplare. Aceste păsări trec doar în zbor prin sit, coboară să înnopteze pe copacii din pădure sau se opresc pentru a se hrăni din bogăția de mamifere, reptile și</p>																											

	<p>păsări a zonei. În acele momente se pot număra până la zece codalbi, până la 300 de șerpari, până la 400 de acvile mici și până la opt șoimi dunăreni. Impresionează numărul foarte mare de exemplare ce se poate vedea într-un sezon de migrație de acvilă țipătoare mică. Din această specie tranzitează zona peste 8.000 de exemplare. Alte două specii care ajung la un număr atât de impresionant sunt viesparul, al cărui efective însumate depășesc cifra de 7.000 de exemplare și eretele de stof, care se apropie foarte mult de 4.000 de exemplare. Cu sute de indivizi sunt prezente și alte specii de răpitoare care nu cuibăresc în sit, precum eretele vânăt, eretele alb, eretele sur și vânturelul de seară. Se mai pot vedea în migrație și câteva exemplare de acvilă țipătoare mare, șoim călător și acvilă de câmp. Pasajul este de amploare și la specii precum șorecarul roșcat, uliul păsărar, șorecarul comun și șoimul rândunelelor. Toate aceste efective impresionante se datorează faptului că în această zonă rutele de migrație (în special Via Pontica) suferă o îngustare puternică din care rezultă o concentrare pe o fâșie îngustă de zbor a mai multor specii cu efective mari.</p> <p>Această gătuire a rutelor de migrație determină ca prin zonă să treacă și efective mari din alte specii. Până la 122.000 de berze albe se pot vedea în migrație, peste 2.000 de berze negre, până la 3.800 de exemplare de pelican comun și până la 2.500 de muscari mici. În migrație sunt mult mărite și efectivele de călifar roșu (peste 200 de exemplare) și pasărea ogorului (400-500 de exemplare), ambele fiind specii de interes comunitar care cuibăresc în sit. Pasărea ogorului este o pasăre aflată în regres continuu, cauza principală fiind restrângerea stepelor și a pajiștilor naturale unde cuibărește. Din această specie se reproduc între 35 și 50 de perechi în sit.</p> <p>Pădurea Babadag oferă condiții optime pentru reproducerea dumbrăvenței, din această specie periclitată la nivel global cuibărind un efectiv impresionant care ajunge până la 500 de perechi. Tot cu număr mare de perechi clocitoare este și presura de grădină (până la 800 de perechi), dar și trei specii de ciocănitori. Ghionoaia sură, ciocănitorea neagră și ciocănitorea de stejar au efective mari care sunt și rezidente în sit, găsind hrană suficientă pe tot parcursul anului. Alte păsări de interes comunitar care cuibăresc în număr mare pe terenurile deschise din sit (culturi agricole și pajiști) sunt ciocârlia de stol (200-300 de perechi), fâsa de câmp (până la 2.000 de perechi) și ciocârlia de Bărăgan (între 800 și 1.500 de perechi).</p> <p>Situl este important și pentru iernarea unor păsări. Acestea sunt fie specii nordice care coboară spre zone cu ierni mai blânde, așa cum este șorecarul încălțat, cinteza de iarnă sau eretele vânăt, fie specii care trăiesc în mod obișnuit în pădurile de la munte sau deal din țara noastră și se retrag la șes pentru iernare, așa cum fac multe exemplare de aușel sprâncenat, mugurar sau scatiu.</p>
<p>Importanța pentru biodiversitate</p>	<p>Acest sit adăpostește, conservă și protejează o avifaună extrem de variată ca număr de specii și efective populaționale, pe lângă diversitate foarte mare la nivelul altor grupe sistematice precum plantele, nevertebratele, reptilele și mamiferele. În cadrul avifaunei, un număr de 87 specii de păsări sunt protejate pe plan internațional și național. Dintre acestea 36 sunt de interes conservativ în spațiul comunitar, șase specii fiind periclităte chiar la nivel global.</p> <p>Situl conservă efective mari de ciocănitori cu populații rezidente în pădurile sitului și este important pentru cuibăritul unui număr mare de specii care sunt oaspeți de vară, dintre care se remarcă dumbrăveanca, fâsa de câmp, presura de grădină, silvia porumbacă și ciocârlia de Bărăgan.</p> <p>Importanța sitului crește foarte mult în timpul deplasărilor de migrație din timpul primăverilor și a toamnelor, momente în care este tranzitat de sute de mii de păsări din cele mai diverse specii. Prin el trec importante căi de migrație care leagă zona de podiș a Dobrogei și a Deltei Dunării de alte zone ale Europei. Pe teritoriul sitului sau</p>

în imediata lui vecinătate trec trei rute mari de migrație ale avifaunei: drumul est-elbic, Via Pontica și drumul sarmatic. Pe acestea se deplasează cea mai mare parte a speciilor de păsări migratoare de pe teritoriul României sau care traversează țara în drumul lor spre și dinspre cartierele de iernare. Se remarcă astfel stolurile care însumate ajung la peste o sută de mii de berze albe, dar și cele de ordinul miilor de exemplare de pelican comun, barză neagră sau muscar mic.

Situl reprezintă o zonă deosebit de importantă pentru conservarea păsărilor de pradă, fiind atât loc de cuibărire sau iernare, cât și habitat propice pentru hrănire și înoptare în timpul pasajelor. Cuibăresc aici populații semnificative de acvilă țipătoare mică, șerpar, șorecar mare, acvilă mică și uliu cu picioare scurte, iar în timpul pasajelor trec efective impresionante de acvilă țipătoare mică, erete de stof, viespar, vânturel de seară, erete sur, șerpar și codalb. Mai multe exemplare de erete vânător își au cartierele de iernare aici.

În total, un număr de 61 de specii migratoare folosesc situl ca zonă de reproducere, iernare sau îl tranzitează în timpul pasajelor.

Speciile de interes comunitar ce constituie obiectivele de conservare din sit

1. <i>Accipiter brevipes</i>	Uliu cu picioare scurtes
2. <i>Accipiter nisus</i>	Uliu păsărar
3. <i>Anthus campestris</i>	Fâsă de câmp
4. <i>Aquila clanga</i>	Acvilă țipătoare mare
5. <i>Aquila heliaca</i>	Acvilă de câmp
6. <i>Aquila pomarina</i>	Acvilă țipătoare mică
7. <i>Bubo bubo</i>	Buhă
8. <i>Burhinus oedicnemus</i>	Pasărea ogorului
9. <i>Buteo buteo</i>	Șorecarul comun
10. <i>Buteo lagopus</i>	Șorecarul încălțat
11. <i>Buteo rufinus</i>	Șorecarul mare
12. <i>Calandrella brachydactyla</i>	Ciocârlie de stol
13. <i>Caprimulgus europaeus</i>	Caprimulg
14. <i>Carduelis chloris</i>	Florinte
15. <i>Ciconia ciconia</i>	Barză albă
16. <i>Ciconia nigra</i>	Barză neagră
17. <i>Circaetus gallicus</i>	Șerpar
18. <i>Circus aeruginosus</i>	Erete de stof
19. <i>Circus cyaneus</i>	Erete vânător
20. <i>Circus macrourus</i>	Erete alb
21. <i>Circus pygargus</i>	Erete sur
22. <i>Columba palumbus</i>	Porumbel gulerat
23. <i>Coracias garrulus</i>	Dumbrăveancă
24. <i>Cuculus canorus</i>	Cuc
25. <i>Dendrocopos medius</i>	Ciocănitoare de stejar
26. <i>Dryocopus martius</i>	Ciocănitoare neagră
27. <i>Emberiza hortulana</i>	Presură de grădină
28. <i>Falco cherrug</i>	Șoim dunărean
29. <i>Falco peregrinus</i>	Șoim călător
30. <i>Falco vespertinus</i>	Vânturel de seară
31. <i>Ficedula parva</i>	Muscar mic
32. <i>Haliaeetus albicilla</i>	Codalb
33. <i>Hieraaetus pennatus</i>	Acvilă mică
34. <i>Hippolais icterina</i>	Frunzărița galbenă

35. <i>Hirundo rustica</i>	Rândunica
36. <i>Lanius collurio</i>	Sfrâncioc roșiatic
37. <i>Lanius excubitor</i>	Sfrâncioc mare
38. <i>Lanius minor</i>	Sfrâncioc cu frunte neagră
39. <i>Lanius senator</i>	Sfrâncioc cu cap roșu
40. <i>Lullula arborea</i>	Ciocârlie de pădure
41. <i>Melanocorypha calandra</i>	Ciocârlie de bărăgan
42. <i>Motacilla alba</i>	Codobatură albă
43. <i>Motacilla flava</i>	Codobatură galbenă
44. <i>Muscicapa striata</i>	Muscar sur
45. <i>Oenanthe isabellina</i>	Pietrar răsăritean
46. <i>Oenanthe pleschanka</i>	Pietrar negru
47. <i>Oriolus oriolus</i>	Grangur
48. <i>Parus lugubris</i>	Pițigoii de livadă
49. <i>Pelecanus onocrotalus</i>	Pelican creț
50. <i>Pernis apivorus</i>	Viespar
51. <i>Phoenicurus phoenicurus</i>	Codroș de pădure
52. <i>Phylloscopus collybita</i>	Pitulice mică
53. <i>Phylloscopus sibilatrix</i>	Pitulice sfârâitoare
54. <i>Picus canus</i>	Ghionoaie sură
55. <i>Saxicola torquata</i>	Mărăcinar negru
56. <i>Streptopelia turtur</i>	Turturică
57. <i>Sturnus vulgaris</i>	Graur
58. <i>Sylvia atricapilla</i>	Silvie cu cap negru
59. <i>Sylvia curruca</i>	Silvie mică
60. <i>Sylvia nisoria</i>	Silvie porumbacă
61. <i>Tadorna ferruginea</i>	Călifar roșu
62. <i>Upupa epops</i>	Pupăza

ROSPA0100 Stepa Casimcea

Caracteristici	Mozaicul divers de habitate forestiere, pajiști de stepă și culturi agricole care este prezent în acest sit amplasat în Podișul Casimcea permite conviețuirea unei diversități mari de specii de păsări dintre care un număr de 30 sunt de importanță comunitară pentru conservare, cinci dintre ele fiind chiar specii periclităte la nivel global.
Suprafața:	21.954 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<i>H.G. nr. 1284/2007 privind declararea ariilor de protecție specială avifaunistică ca parte integrantă a rețelei ecologice europene Natura 2000 în România, cu modificările și completările ulterioare (ultima în 2016)</i>
Localitățile pe al căror teritoriu administrativ se află situl	Baia, Beidaud, Casimcea, Stejaru și Topolog
Aspecte privind proprietatea și modul principal de utilizare a	Nu există date oficiale privind regimul de proprietate. În ceea ce privește regimul de folosință al terenurilor 22% sunt păduri, 19% pajiști și 52% teren arabil.

terenurilor din cadrul acesteia	
Gradul de suprapunere al ariilor naturale protejate	<p>ROSPA0100 se suprapune:</p> <ul style="list-style-type: none"> total peste următoarele 5 rezervații naturale din aria proiectului: IV.52. Beidaud, IV.53. Valea Mahomencea, IV.65. Casimcea, IV.66. Colțanii Mari, IV.69. Războieni, parțial peste ROSCI0201.
Descrierea științifică (relief, climă, condiții hidro-geografice, pedologie, geologie, biodiversitate), cu precizarea surselor de informație.	<p><u>Încadrare în ecoregiunile stabilite la nivel național:</u> Ecoregiunea Podișul Dobrogei.</p> <p>Stepa Casimcea face parte din Podișul Casimcea (sau Podișul Dobrogei Centrale) care este o subunitate a Podișului Dobrogei, fiind unic în România datorită dublei sale structuri: podiș de eroziune în jumătatea sa nordică și podiș de sedimentare în jumătatea sudică. Situl cuprinde în cea mai mare parte a teritoriului zone de câmpie înaltă și slab ondulată. Partea centrală a podișului are înălțimi cuprinse între 100 și 300 m și are un relief larg ondulat. Spre partea dunăreană sunt prezente văi adânci și înguste, cu maluri abrupte puternic erodate care fragmentează puternic podișul (Valea Casimcea, Valea Corugea și Valea Haidarului). În partea de sud-est a Podișului Casimcea, rocile calcaroase au permis dezvoltarea reliefului carstic reprezentat prin doline și peșteri de mici dimensiuni (peșterile La Adam și Gura Dobrogei) și prin chei spectaculoase, așa cum sunt cele de la Gura Dobrogei. Zona este străbătută și de câteva cursuri de apă, cel mai important fiind râul Casimcea care se varsă în Lacul Tașaul. În cadrul sitului apar păduri de foioase, pajiști stepice și culturi agricole, acestea din urmă ocupând 52% din suprafața sitului.</p> <p>Vegetația forestieră cu un aspect mozaicat în alternanță fiind cu pajiștile stepice. Este alcătuită din pâlcuri și rariști de pădure în care domină cărpinița, pe lângă care se întâlnesc și alte specii lemnoase. În aceste pâlcuri de pădure cuibăresc specii răpitoare de interes conservativ european precum șerparul (9-10 perechi), șorecarul mare (8-14 perechi), uliul cu picioare scurte (3-4 perechi) și chiar o pereche de acvilă țipătoare mică. Tot protejate la nivel european sunt și ciocănitoarea de grădină (20-30 perechi), ciocârlia de pădure (300-350 perechi), presura de grădină (10 -20 perechi) și dumbrăveanca, din care 60-70 de perechi cuibăresc în scorburile din copacii bătrâni sau în cele vechi de ciocănitoare. În stratul arbustiv și subarbustiv al acestor pâlcuri de copaci, în tufărișurile de la lizieră sau de la marginea culturilor agricole și în cele din pajiști, cuibăresc un număr mare de perechi de sfrâncioc roșiatic (400-500 perechi) și până la 240 de perechi ale sfrânciocului cu frunte neagră. În aceste habitate de păduri și tufărișuri se întâlnesc frecvent și specii comune cuibăritoare, precum porumbelul gulerat, turturica, cucul, ciuful de pădure, capîntortura, privighetoarea roșcată, silvia de câmp, cea de zăvoi și cea cu capul negru, măcăleandru, grangurele, mărăcinarul negru, pițigoii mare și cel albastru, presura galbenă și cinteza de pădure.</p> <p>Habitatul de pajiște stepică ocupă 24% din suprafața sitului și este reprezentat prin asociații de păiuș stepic, sadină și bārboasă, în asociație cu mai multe specii de colilie și cimbrisor. Diversitatea mare a nevertebratelor din aceste pajiști în care predomină speciile de insecte asigură resursele necesare de hrană pentru multe specii de păsări cu un regim de hrană predominant insectivor. Dintre acestea le enumerăm pe cele de interes comunitar pentru conservare care își formează cuibul pe sol: fâsa de câmp (între 3.600 și 5.000 de exemplare), ciocârlia de stol (600-700 exemplare), ciocârlia de Bărăgan (până la 2.500 exemplare) și pasărea ogorului (45-50 exemplare). Alte specii care se pot vedea frecvent cuibărind aici sunt pietrarul sur, codobatura albă și cea galbenă, presura sură, ciocârlia de câmp și ciocârlanul. La vânătoare de insecte deasupra acestor pajiști apar foarte multe exemplare de rândunică, lăstun de mal, prigoare și lăstun de casă. Rândunica roșcată care se poate vedea capturând insecte</p>

	<p>deasupra pajiștilor este o specie de proveniență sudică, foarte rar cuibăritoare în doar câteva locuri din țară. Peste zece perechi din această specie își au cuiburile în habitatele stâncoase prezente în acest sit.</p> <p>Amplasarea sitului pe una dintre cele mai importante rute de migrație din țară (Via Pontica) determină ca efective foarte mari de păsări să treacă prin el, multe dintre ele oprindu-se pentru odihnă sau hrănire. Mozaicul format de habitatele naturale și suprafețele agricole asigură condiții optime populațiilor de mamifere mici și reptile, remarcându-se prin abundență mai multe specii de șoareci și dihori, popândăul, șopârla de câmp, gușterul și șarpele balaur dobrogean. Toate acestea determină ca unele dintre păsările răpitoare care trec în timpul migrațiilor să se oprească în acest sit. Efective numerice foarte mari au următoarele specii de interes comunitar pentru conservare: acvila țipătoare mică (2.800-5.500 exemplare), viesparul (peste 2.600 exemplare), eretele de stuf (până la 1.400 exemplare), eretele sur (până la 280 exemplare), vânturelul de seară (200-300 exemplare), erete vânător (150-200 exemplare, din care până la 100 rămân să ierneze în zonă), șerparul (până la 130 exemplare) și acvila mică (până la 190 exemplare). Uliul cu picioare scurte, șoimul dunărean, acvila de câmp, șoimul călător, eretele alb și gaia neagră, întregesc tabloul celor 15 specii de interes comunitar pentru conservare care migrează sau cuibăresc în acest sit. Impresionează și efectivele foarte mari cu care sunt prezente în timpul migrațiilor și specii mai comune de răpitoare precum uliul păsărar (peste 1.600 exemplare) și mai ales șorecarul comun, din care se pot observa între 10.000 și 20.000 de exemplare în timpul pasajelor.</p> <p>Alte specii de interes comunitar care migrează prin sit sunt muscarul gulerat (200 exemplare) și pietrarul negru (20-30 exemplare). Trec doar în zbor peste sit pelicanii comuni, stolurile acestora ajungând la 300 de exemplare, dar și cele două specii de berze. La aceste păsări de talie mare pasajul este deosebit de spectaculos prin prezența unor stolurilor mari care însumate ajung la peste 400 exemplare de berze negre și 55.000 de exemplare de barză albă.</p>						
<p>Importanța pentru biodiversitate</p>	<p>Mozaicul divers de habitate forestiere, pajiști de stepă și culturi agricole care este prezent în acest sit amplasat în Podișul Casimcea permite conviețuirea unei diversități mari de specii de păsări dintre care un număr de 30 sunt de importanță comunitară pentru conservare, cinci dintre ele fiind chiar specii periclitare la nivel global.</p> <p>Situl oferă condiții bune de cuibărit pentru populații semnificative din punct de vedere numeric ale unor specii protejate ca pasărea ogorului, ciocârlia de stol, ciocârlia de Bărăgan, ciocârlia de pădure, fâsa de câmp, șerparul și șorecarul mare. Amplasarea lui pe cea mai importantă rută de migrație din această parte a țării și una dintre cele mai importante la nivel național (Via Pontica) și prezența dealurilor ondulate care asigură formarea de curenți ascendenți ce ajută la zborul planat, îi atribuie acestui sit un rol foarte important în pasajul unor specii de răpitoare de interes comunitar precum acvila țipătoare mică, viesparul, eretele de stuf, vânturelul de seară, eretele sur, acvila mică, eretele vânător sau șerparul, dar și a altor specii de răpitoare (șorecarul comun și uliul păsărar). Situl prezintă de asemenea, o importanță majoră și în migrația berzei albe și a berzei negre, efectivele acestor două specii protejate depășind 50.000 și respectiv, 400 de exemplare doar pe parcursul unui singur sezon de migrație. Un număr de 37 specii migratoare cuibăresc, ierneză sau doar tranzitează acest sit în timpul pasajelor.</p> <p><u>Speciile de interes comunitar ce constituie obiectivele de conservare din sit</u></p> <table data-bbox="581 1955 1260 2055"><tr><td>1. <i>Accipiter brevipes</i></td><td>Uliu cu picioare scurte</td></tr><tr><td>2. <i>Accipiter nisus</i></td><td>Uliu păsărar</td></tr><tr><td>3. <i>Alauda arvensis</i></td><td>Ciocârlie de câmp</td></tr></table>	1. <i>Accipiter brevipes</i>	Uliu cu picioare scurte	2. <i>Accipiter nisus</i>	Uliu păsărar	3. <i>Alauda arvensis</i>	Ciocârlie de câmp
1. <i>Accipiter brevipes</i>	Uliu cu picioare scurte						
2. <i>Accipiter nisus</i>	Uliu păsărar						
3. <i>Alauda arvensis</i>	Ciocârlie de câmp						

4.	<i>Anthus campestris</i>	Fâsă de câmp
5.	<i>Aquila heliaca</i>	Acvilă de câmp
6.	<i>Aquila pomarina</i>	Acvilă țipătoare mică
7.	<i>Asio otus</i>	Ciuf de pădure
8.	<i>Burhinus oedicnemus</i>	Pasărea ogorului
9.	<i>Buteo buteo</i>	Șorecar comun
10.	<i>Buteo rufinus</i>	Șorecar mare
11.	<i>Calandrella brachydactyla</i>	Ciocârlie de stol
12.	<i>Ciconia ciconia</i>	Barză albă
13.	<i>Ciconia nigra</i>	Barză neagră
14.	<i>Circaetus gallicus</i>	Șerpar
15.	<i>Circus aeruginosus</i>	Erete de stof
16.	<i>Circus cyaneus</i>	Erete vânăt
17.	<i>Circus macrourus</i>	Erete alb
18.	<i>Circus pygargus</i>	Erete sur
19.	<i>Columba palumbus</i>	Porumbel gulerat
20.	<i>Coracias garrulus</i>	Dumbrăveancă
21.	<i>Coturnix coturnix</i>	Prepeliță
22.	<i>Cuculus canorus</i>	Cuc
23.	<i>Dendrocopos syriacus</i>	Ciocănitoare de grădini
24.	<i>Emberiza hortulana</i>	Presură de grădină
25.	<i>Falco cherrug</i>	Șoim dunărean
26.	<i>Falco peregrinus</i>	Șoim călător
27.	<i>Falco vespertinus</i>	Vânturel de seară
28.	<i>Ficedula albicollis</i>	Muscar gulerat
29.	<i>Hieraaetus pennatus</i>	Acvilă mică
30.	<i>Hippolais icterina</i>	Frunzărița galbenă
31.	<i>Hirundo daurica</i>	Rândunica roșcată
32.	<i>Hirundo rustica</i>	Rândunica
33.	<i>Jynx torquilla</i>	Capântortura
34.	<i>Lanius collurio</i>	Sfrâncioc roșiatic
35.	<i>Lanius minor</i>	Sfrâncioc cu frunte neagră
36.	<i>Lanius senator</i>	Sfrâncioc cu cap roșu
37.	<i>Lullula arborea</i>	Ciocârlie de pădure
38.	<i>Luscinia megarhynchos</i>	Privighetoare roșcată
39.	<i>Melanocorypha calandra</i>	Ciocârlie de bărăgan
40.	<i>Merops apiaster</i>	Prigorie
41.	<i>Miliaria calandra</i>	Presură sură
42.	<i>Milvus migrans</i>	Gaie neagră
43.	<i>Motacilla alba</i>	Codobatură albă
44.	<i>Motacilla flava</i>	Codobatură galbenă
45.	<i>Oenanthe isabellina</i>	Pietrar răsăritean
46.	<i>Oenanthe oenanthe</i>	Pietrar sur
47.	<i>Oenanthe pleschanka</i>	Pietrar negru
48.	<i>Oriolus oriolus</i>	Grangur
49.	<i>Pelecanus onocrotalus</i>	Pelican comun
50.	<i>Pernis apivorus</i>	Viespar
51.	<i>Saxicola torquata</i>	Mărăcinar negru
52.	<i>Streptopelia turtur</i>	Turturică
53.	<i>Sylvia atricapilla</i>	Silvie cu cap negru
54.	<i>Sylvia borin</i>	Silvie de zăvoi

	55. <i>Sylvia communis</i>	Silvie de câmp
--	----------------------------	----------------

ROSPA0040 Dunărea Veche-Bratul Măcin/sit Ramsar

Caracteristici	Situl se află acolo unde brațul Măcin al Dunării Vechi ajunge în contact cu fundamentului munților hercinici ai Dobrogei și formează o microdeltă a Dunării acolo unde drumul carpatic de migrație al păsărilor se apropie de via pontica, ambele rute fiind frecventate de foarte multe specii aflate în timpul migrațiilor.
Suprafața:	26.792 ha în situl Ramsar, din care 19.011 ha în SPA, 1.056,2 ha fiind vizate prin proiect
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<i>H.G. nr. 1284/2007 privind declararea ariilor de protecție specială avifaunistică ca parte integrantă a rețelei ecologice europene Natura 2000 în România, cu modificările și completările ulterioare (ultima în 2016)</i>
Localitățile pe al căror teritoriu administrativ se află situl	Dăeni, Ostrov, Peceneaga și Topolog (Cerna, Carcaliu, Greci, Măcin, Smârdan și Turcoaia – nu se află în aria proiectului)
Aspecte privind proprietatea și modul principal de utilizare a terenurilor din cadrul acesteia	Nu există date oficiale privind regimul de proprietate. În ceea ce privește regimul de folosință al terenurilor 58% sunt păduri, 6% pajiști și 8% ecosisteme acvatice.
Gradul de suprapunere al ariilor naturale protejate	ROSPA0040 se suprapune: <ul style="list-style-type: none"> • total peste următoarele 2 rezervații naturale din aria proiectului: IV.67. Peceneaga, IV.68. Măgurele și • parțial cu ROSCI0201
Descrierea științifică (relief, climă, condiții hidro-geografice, pedologie, geologie, biodiversitate)	Încadrare în ecoregiunile stabilite la nivel național: Ecoregiunea Podișul Dobrogei. Situl care se află pe brațul Măcin al Dunării (Dunărea Veche) mărginește la est Balta Brăilei și se reunește cu Dunărea propriu-zisă la Brăila. Mozaicul de habitate al sitului este reprezentat de ape curgătoare, bălți, lacuri, mlaștini, smârcuri, pajiști, culturi practice în sistem extensiv și pâlcuri de păduri, toate acestea asigurând condiții optime pentru foarte multe specii din toate categoriile ecologice, care cuibăresc, ierneză sau utilizează situl pentru popas și hrănire în timpul migrațiilor. Vegetația lemnoasă ocupă 35% din suprafața sitului și este prezentă pe grindurile situate în lungul Brațului Măcin al Dunării și pe suprafețele plane din apropierea acestuia, inundate pe o perioadă mai lungă de timp. În aceste locuri se găsesc în special zăvoaie de luncă alcătuite din arbori de esență moale care au capacitatea de a suporta inundațiile de durată variabilă. Specia dominantă este salcia albă, iar în regiunile supuse mai rar inundațiilor apar zăvoaie de plop negru și plop alb. Cu participare mai mică în compoziția acestor păduri se întâlnește ulmul, aninul negru și stejarul pedunculat. Tufele de arbuști sunt formate din crușin, sânger, călin, răchită roșie, păducel, măceș, lemn câinesc, cătină roșie, soc sau salbă moale. În aceste păduri sunt rezidente și probabil cuibăritoare două exemplare de buhă. Cuibăresc în mod cert aici până la cinci perechi de gaie neagră, o pereche de codalb, până la 11 perechi de șorecar mare și 12-15 perechi de uliu cu picioare scurte. În coloniile de ciori se instalează după zborul de la cuib al puilor acestei specii până la 34 de familii de vânturel roșu. În habitatele forestiere cuibărește și caprimulgul, ghionoaia sură,

	<p>ciocănitoarea neagră și cea de grădină, ciocârlia de pădure, muscarul mic, presura de grădină și muscarul gulerat. Pe lângă aceste specii protejate în spațiul european pădurea adăpostește și populațiile altor specii cum sunt capîntortura, măcăleandru, ochiul boului, câneparul, scatiul, sticletele, florintele, grangurele, țoiul, porumbelul gulerat, presura galbenă, pițigoii mare și acel albastru, cucul, pitulicea mică, silvia cu cap negru și multe altele. În zăvoaiele mai rare își formează cuiburile în scorburile dumboveanșii și pupăza, iar pe sol cuibăresc în adânciturile căptușite de frunzar cele 50-70 de perechi de caprimulg. Dumboveanșii are în acest sit condiții de mediu și efective populaționale formate dintr-un număr de 120-130 perechi care îi asigură o stare excelentă de conservare. La marginile de pădure sau în câmpurile cu tufărișuri trăiește sfrânciocul roșiatic, sfrânciocul cu cap negru și silvia porumbacă.</p> <p>Pajiștile cu pir gros, firuță, colilie, obsigă, iarba câmpului, trifoi târător, coelarie, ruscuță primăvărată sau lucernă sunt habitatul în care trăiesc și își instalează cuiburile pasărea ogorului, ciocârlia de stol, ciocârlia de Bărăgan, fâsa de câmp, ultimele trei având în acest sit o stare excelentă de conservare. În locurile mai uscate și pietroase cuibăresc până la 90 de perechi de pietrar negru. Alte specii care populează aceste pajiști din sit sunt ciocârlia de câmp, ciocârlanul, prepelița, codobatura galbenă și presura sură. În zonele mai umede din aceste pajiști își cresc puii câteva perechi de nagăț.</p> <p>Importanța sitului și ca zonă umedă este reflectată prin bogăția de specii acvatice dintre care multe sunt cuibăritoare aici și protejate în spațiul european, așa cum sunt pescărelul albastru, stârcul de noapte, buhaiul de baltă, stârcul pitic, egreta mică, stârcul purpuriu, rața roșie, chirighița cu obraz alb, piciorongul, creștețul peștiș, piciorongul, ciocîntorsul și chira de baltă. Rar se văd câteva perechi de prundăraș de sărătură și este semnalată ca specie cuibăritoare și privighetoarea de baltă. Primăvara și toamna aceste habitate acvatice formate din ape curgătoare, bălți, lacuri, mlaștini și smârcuri care ocupă 20% din suprafața sitului sunt intens frecventate de păsări acvatice aflate în pasaj. În aceste momente se pot vedea până la 400 exemplare de chiră de baltă sau pescăruș mic, până la 280 de exemplare de țigănuș, 80-90 exemplare de lopătar și până la 200 de bătauși. Fondul piscicol natural este foarte bogat, ihtiofauna fiind specifică apelor Dunării din cursul inferior. Cele mai frecvent întâlnite specii sunt crapul, carasul, plătica, roșioara, babușca, rizeafca, șalăul și bibanul. Ele determină ca efective de până la 200 de exemplare de cormoran mic să se adune în timpul deplasărilor de migrație, dintre care cele mai multe exemplare rămân să și ierneze aici. Aceeași ofertă trofică este valorificată și de stolurile de pelican comun, formate din 300-600 de exemplare. În timpul pasajelor trec peste sit sau coboară pentru popas și hrănire un număr impresionant de berze negre (până la 4.000 de exemplare) și de berze albe (stoluri care totalizează un efectiv maxim de 75.000 de exemplare). Lacurile și bălțile sunt locul în care se pot vedea câteva mii de exemplare aflate în pasaj de lișițe și mai multe specii de rațe, precum rața mare, rața cu cap castaniu, rața cărâitoare, rața mică, rața lingurar, rața moțată sau rața fluierătoare. De asemenea, poposesc pe aceste habitate și cârduri de găște de vară care sunt înlocuite mai apoi, la sfârșitul toamnei, de către gărlilele mari.</p> <p>Intensă este și migrația păsărilor răpitoare în această zonă, fiind văzute în pasaj următoarele specii de interes comunitar pentru conservare: acvila țipătoare mică (până la 5.500 de exemplare), viespar (până la 3.000 de exemplare), erete de stuf (până la 1370 de exemplare), acvilă mică, codalb, șerpar, erete vânăt, erete alb, erete sur, vultur pescar și uliu cu picioare scurte.</p>
Importanța pentru biodiversitate	În sit au fost identificate un număr de 63 specii de interes european pentru conservare și un număr de 55 specii migratoare listate din anexele cu privire la speciile migratoare

din Convenția de la Bonn. De asemenea sunt prezente și un număr de șapte specii periclitare la nivel global. Cu efective numerice mari au fost identificate ca fiind cuibăritoare în sit următoarele specii: dumbrăveanca, pescărelul albastru, pietrarul negru, presura de grădină, fâsa de câmp, chirighița cu obraz alb, pasărea ogorului, creștețul cenușiu, egretă mică, stârcul de noapte, stârcul purpuriu și stârcul pitic, dar și mai multe specii de răpitoare de zi precum vânturelul de seară, uliul cu picioare scurte, șorecarul mare, eretele de stuf și gaia neagră. În perioada migrațiilor apar efective mari de pelican comun, țigănuș, lopătar, bătaș, pescăruș mic, chiră de baltă, cormoran mic. Tot în timpul migrațiilor sunt văzute trecând stoluri impresionante de până la 4.000 de berze negre și până la 75.000 de berze albe. Situl este foarte important punct pe rutele de migrație ale răpitoarelor de zi, fiind văzute efective de câteva mii de exemplare de acvilă țipătoare mică, viespar și erete de stuf. În perioada de iernat situl este important pentru cormoranul mic și stoluri de mii de gărlite mari.

Speciile de interes comunitar ce constituie obiectivele de conservare din sit

1. <i>Accipiter brevipes</i>	Uliu cu picioare scurte
2. <i>Accipiter nisus</i>	Uliu păsărar
3. <i>Acrocephalus melanopogon</i>	Privigetoare de baltă
4. <i>Alcedo atthis</i>	Pescăruș albastru
5. <i>Anthus campestris</i>	Fâsă de câmp
6. <i>Aquila pomarina</i>	Acvila țipătoare mică
7. <i>Ardea purpurea</i>	Stârc roșu
8. <i>Aythya nyroca</i>	Rață roșie
9. <i>Botaurus stellaris</i>	Buhai de baltă
10. <i>Branta ruficollis</i>	Gâsca cu gât roșu
11. <i>Bubo bubo</i>	Buhă
12. <i>Burhinus oedicephalus</i>	Pasărea ogorului
13. <i>Buteo buteo</i>	Șorecarul comun
14. <i>Buteo rufinus</i>	Șorecarul mare
15. <i>Calandrella brachydactyla</i>	Ciocârlie de stol
16. <i>Caprimulgus europaeus</i>	Caprimulg
17. <i>Charadrius alexandrinus</i>	Prundăraș de sărătură
18. <i>Chlidonias hybridus</i>	Chirighiță cu obraz alb
19. <i>Ciconia ciconia</i>	Barza albă
20. <i>Ciconia nigra</i>	Barza neagră
21. <i>Circaetus gallicus</i>	Șerparul
22. <i>Circus aeruginosus</i>	Erete de stuf
23. <i>Circus cyaneus</i>	Erete vânăt
24. <i>Circus macrourus</i>	Erete alb
25. <i>Circus pygargus</i>	Erete sur
26. <i>Coracias garrulus</i>	Dumbrăveancă
27. <i>Dendrocopos syriacus</i>	Ciocănitoare de grădini
28. <i>Dryocopus martius</i>	Ciocănitoare neagră
29. <i>Egretta garzetta</i>	Egretta mare
30. <i>Emberiza hortulana</i>	Presura de grădină
31. <i>Falco vespertinus</i>	Vânturel de seară
32. <i>Ficedula albicollis</i>	Muscar gulerat
33. <i>Ficedula parva</i>	Muscar mic
34. <i>Haliaeetus albicilla</i>	Vultur codalb
35. <i>Hieraaetus pennatus</i>	Acvila mică
36. <i>Himantopus himantopus</i>	Piciorong
37. <i>Ixobrychus minutus</i>	Stârc pitic

	38. <i>Lanius collurio</i>	Sfrâncioc roșiatic
	39. <i>Lanius minor</i>	Sfrâncioc cu fruntea neagră
	40. <i>Larus melanocephalus</i>	Pescăruș cu cap negru
	41. <i>Larus minutus</i>	Pescăruș mic
	42. <i>Lullula arborea</i>	Ciocârlie de pădure
	43. <i>Melanocorypha calandra</i>	Ciocârlie de bărăgan
	44. <i>Milvus migrans</i>	Gaie neagră
	45. <i>Nycticorax nycticorax</i>	Stârc de noapte
	46. <i>Oenanthe pleschanka</i>	Pietrar negru
	47. <i>Pandion haliaetus</i>	Vultur pescar
	48. <i>Pelecanus onocrotalus</i>	Pelican creț
	49. <i>Pernis apivorus</i>	Viespar
	50. <i>Phalacrocorax pygmeus</i>	Cormoran mic
	51. <i>Philomachus pugnax</i>	Bătăuș
	52. <i>Picus canus</i>	Ghionoaie sură
	53. <i>Platalea leucorodia</i>	Lopătar
	54. <i>Plegadis falcinellus</i>	Țigănuș
	55. <i>Porzana parva</i>	Cresteț cenușiu
	56. <i>Recurvirostra avosetta</i>	Ciocîtors
	57. <i>Riparia riparia</i>	Lăstun de mal
	58. <i>Sterna albifrons</i>	Chira mică
	59. <i>Sterna hirundo</i>	Chira de baltă
	60. <i>Sylvia nisoria</i>	Silvie porumbacă
	61. <i>Tringa glareola</i>	Fluierar de mlaștină

Rezervațiile naturale:

Denumire arie protejată	Pădurea Babadag - Codru (IV.49)
Caracteristici	<p>Arie protejată mixtă ce are ca scop conservarea pe o arie restrânsă a numeroase asociații forestiere specifice Dobrogei, și anume arborete de vârste înaintate, majoritatea peste 100 de ani, cu o structură nederivată, apropiată de cea a pădurilor naturale primare din Dobrogea. Acestea reprezintă totodată și unele dintre ultimele arborete de vârste înaintate din Dobrogea.</p> <p>Se află pe teritoriul administrativ al orașului Babadag.</p>
Suprafața:	524,6 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<p>HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturală protejată pentru noi zone</p>
Importanța pentru biodiversitate	<p>În Dobrogea, precum și la nivel național, rezervația prezintă, raportat la suprafață, una dintre cele mai mari concentrații de specii amenințate cu dispariția (14 cenotaxoni și 49 de specii), majoritatea fiind endemice sau rare.</p>
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p>Rezervația este situată pe un platou cu altitudini cuprinse între 105 și 220m, cu versanți foarte slab înclinați, îndeosebi spre sud și est, caracterizați prin soluri superficiale, în special în partea sudică, unde aflăreză pe alocuri substratul calcaros. Aceste aspecte conferă peisajului un caracter deosebit, în special în partea sudică, cadrul natural pitoresc putând fi observat de-a lungul drumului național și feroviar Tulcea-Constanța.</p> <p><u>Habitat, asociații vegetale:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Păduri: 521,7 ha (99,4%); • Pajiști și arbuști: 2,9 ha (0,6%). <p><i>Vegetația saxicolă și stepică</i> (partea de sud) este reprezentată prin 6 cenotaxoni caracteristici stepei petrofile:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Pajiștile de cimbrisor <i>Agropyro brandzae-Thymetum zygiodi</i> Dihoru (1969) 1970, endemice pentru Dobrogea; • Pajiștile de negară, sadina, păiuș stepic - asociațiile <i>Stipetum capillatae</i> (Hueck 1931) Krausch 1961, <i>Thymio pannonic-Chrysopogonetum grylli</i> Doniță et al. 1992, <i>Stipo ucrainicae - Festucetum valesiaca</i> Dihoru (1969) 1970, ce constituie asociații regionale specifice Dobrogei. • Pajiștile de pir crestă - asociația <i>Agropyretum pectiniformae</i> (Prodan 1939) Dihoru 1970. • <i>Botrochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977 <p><i>Vegetația arbustivă</i> este reprezentată de:</p> <ul style="list-style-type: none"> • asociația rară <i>Prunetum tenellae</i> Soo 1946 și • asociația <i>Pruno spinosae-Crataegetum</i> Soo (1927) 1931. <p><i>Vegetația forestieră tipică silvostepii</i>, reprezentată prin 6 cenotaxoni forestieri:</p>

	<ul style="list-style-type: none"> • Păduri submediteraneene <i>Galio dasypodi-Quercetum pubescentis</i> Doniță 1970 • Păduri de foioase xeroterme submediteraneene <i>Paeonio peregrinae-Carpinetum orientalis</i> Doniță 1970 și <i>Violo suavis-Quercetum pedunculiflorae</i> Doniță 1970 • Păduri de foioase mezofile balcanice <i>Fraxino orni-Quercetum dalechampii</i> Doniță 1970, <i>Quercu pedunculiflorae-Tilietum tomentosae</i> Doniță 1970, <i>Galantho plicatae-Tilietum tomentosae</i> Doniță 1970.
Denumire arie protejată	Muchiile Cernei – Iaila (IV.51)
Caracteristici	Rezervație naturală peisagistică, cea mai întinsă zonă de stepă protejată la nivel național, oferind un cadru natural atractiv pentru drumul județean Cerna-Topolog (DJ 222D) și pentru drumul național Măcin-Tulcea (DN 22D). Oferă, de asemenea, puncte de perspectivă asupra podișurilor Babadag și Casimcea, Lacului Traian, zonei de falie Peceneaga-Camena. Se află pe teritoriul administrativ al comunelor Cerna și Dorobanțu.
Suprafața:	1.891 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturala protejată pentru noi zone
Importanța pentru biodiversitate	Pe teritoriul rezervației au fost identificate două tipuri de habitate de interes comunitar. Acestea sunt reprezentate prin două tipuri de păduri dobrogene, rare la nivel național. Rezervația include 29 specii din Lista roșie (Oltean et al.), 2 regăsindu-se și în Lista roșie europeană.
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul petrografic</u> este constituit din depozite cretacice reprezentate prin gresii calcaroase cenușii, silicifiate, marnocalcare cuarțoase gălbui, calcare albe cu intercalații grezoase gălbui, alternanțe de calcare verzui, gresii calcaroase și marnocalcare, calcare grezoase gălbui cu siliciferi, calcare albe cu inocerami, gresii calcaroase.</p> <p><u>Geomorfologie:</u> culmi rotunjite, cele minime fiind de 135 m, iar cele mai înalte atingând 306,2 m (Vf. Iaila), cu versanți pietroși accentuați, în special în partea nordică.</p> <p><u>Solurile</u> sunt reprezentate prin litosoluri și cernoziomuri carbonatice. Nu există cursuri de apă și izvoare. Formațiunile torențiale sunt reprezentate prin ravene în loess.</p> <p><u>Climă:</u> valorile medii anuale ale temperaturii corespund izotermei de 10°C, iar precipitațiile medii anuale se situează între 450-500 mm.</p> <p><u>Habitat, asociații vegetale:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Formațiuni ierboase și tufărișuri, inclusiv rariști – 1.486,05 ha (77,64%); • Păduri – 293,9 ha (15,55%); • Stâncării – 117,42 ha (6,21%) și • Terenuri agricole – 111,34 ha (0,60%). <p><i>Vegetația ierboasă</i> cuprinde:</p>

	<p>✓ asociații de stepă petrofilă precum:</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horneanu et Mihai 1974 • <i>Agropyro brandzae-Thymetum zygioidi</i> Dihoru (1969) 1970 • <i>Festucetum callieri</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 <p>✓ asociații specifice stepei de loess:</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Medicagini minimae-Festucetum valesiaca</i>e Wagner 1941 • <i>Stipetum capillatae</i> (Hueck 1931) Krausch 1961 • <i>Thymio pannonicum-Chrysopogonetum grylli</i> Doniță et al. 1992 • <i>Elytrigietum hispidi</i> (Dihoru 1970) Popescu, Sanda 1988 • <i>Botriochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977 • <i>Artemisio austriaca-Poëtum bulbosae</i> Pop 1970. <p><i>Vegetația arbustivă</i> constă în tufărișuri stepice de tip <i>Pruno spinosae-Crataegetum</i> Soó (1927) 1931.</p> <p><i>Vegetația forestieră</i> este reprezentată de rariști și păduri răspândite în special pe versanții nordici ai dealurilor, în partea de est – <i>Paeonio peregrinae-Carpinetum orientalis</i> Doniță 1970 și <i>Galio dasypodi-Quercetum pubescentis</i> Doniță 1970.</p>
Denumire arie protejată	Beidaud (IV.52)
Caracteristici	<p>Rezervație naturală peisagistică, cu una dintre cele mai întinse suprafețe cu vegetație de stepă și silvostepă pe șisturi verzi din Dobrogea și implicit din România și UE. Valoarea peisagistică este sporită de existența obiectivelor arheologice din zonă, precum și a unor puncte de perspectivă asupra Văii Hamangia, fortificației hallstattiene, în zilele senine fiind vizibil și lacul Golgovița.</p> <p>Se află pe teritoriul administrativ al comunei Beidaud.</p>
Suprafața:	1.121 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<p>HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturală protejată pentru noi zone</p>
Importanța pentru biodiversitate	<p>Aceasta reprezintă singura arie protejată din județul Tulcea în cadrul căreia a fost citată asociația <i>Trigonello gladiatae-Orlayetum</i> Dihoru (1969) 1970, una din puținele rezervații în care au fost identificate speciile de orhidee <i>Platanthera chlorantha</i> și <i>Orchis morio</i>.</p> <p>Rezervația include 11 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.), 3 regăsindu-se și în Lista roșie europeană, <i>Campanula romanica</i> fiind specie de interes comunitar.</p>
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic</u>: șisturi verzi alcătuite din șisturi sericito-cloritoase, pelite, gresii de tip graywacke, arcoze și conglomerate mărunte din perioada neoproterozoică terminal-eocambriană.</p> <p><u>Geomorfologia</u> este caracterizată de culmi de dealuri peneplenizate și versanți prelungi cu pante reduse, cu excepția celor limitrofi cursurilor de apă, aceștia fiind săpați în șisturile verzi sau loess. Altitudinile se încadrează între 70 m -271,7 m.</p> <p><u>Solurile</u> sunt de tip aluvial, cernoziomuri carbonatice și litosoluri.</p>

	<p><u>Hidrologie:</u> pârâul Hamangia și doi afluenți ai acestuia și câteva izvoare. Aceste cursuri de apă permanente sporesc diversitatea habitatelor și conferă o mare atractivitate peisajului datorită numeroaselor meandre și micilor praguri stâncoase.</p> <p><u>Clima:</u> climat de câmpie moderat, de influență estică, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 10°C și cu medii ale precipitațiilor de 500 mm/an.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Formațiuni ierboase și tufărișuri, inclusiv rariști – 1.184,93 ha (96,78%); • Habitate acvatice reprezentate de pâraiele și zonele umede situate de-a lungul acestora – 10,66 ha (0,95%); • Păduri – 9,22 ha (0,82%); • Stâncării – 1,25 ha (0,11%) și • Terenuri agricole – 15,03 ha (1,34%). <p><i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 • <i>Sclerantheto-Teucrietum polii</i> Andrei et Popescu 1967 ✓ asociații specifice stepei de loess:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Medicagini minimae-Festucetum valesiacae</i> Wagner 1941 • <i>Trigonello gladiatae-Orlayetum</i> Dihoru (1969) 1970 • <i>Artemisio austriacae-Poëtum bulbosae</i> Pop 1970 • <i>Elimetum asperi</i> Horneanu 1976 • <i>Koelerio (degeni)-Thymetum zygioidis</i> Horneanu 1976. <p><i>Vegetația arbustivă</i> se încadrează în asociația <i>Pruno spinosae-Crataegetum</i> Soó (1927) 1931.</p> <p><i>Vegetația forestieră</i> este reprezentată de asociațiile <i>Paeonio peregrinae-Carpinetum orientalis</i> Doniță 1970 și <i>Violo suavis-Quercetum pedunculiflorae</i> Doniță 1970 (în fapt subasociația <i>Quercetum pedunculiflorae</i> Borza 37 subas. <i>Carpinesotum</i> Borza 58).</p>
Denumire arie protejată	Valea Mahomencea (IV.53)
Caracteristici	<p>Arie protejată peisagistic reprezentativă pentru stepa climax a Dobrogei, a cărei particularitate o reprezintă absența aproape totală a arborilor, doar pe văile adânci și ravene putând fi întâlnite exemplare rare de talie arbustivă. Caracteristici sunt și versanții asimetrici ai văii, constituiți din șisturi verzi pe malul stâng, respectiv faleze de loess pe malul drept, dar și micile cascade și pragurile sau vegetația de zone umede ce contrastează cu ariditatea pajiștilor stepice. Existența unor puncte de perspectivă asupra văilor Mahomencea și Topolog și cadrul natural atractiv vizibil de-a lungul drumului județean Rahman-Casimcea, sporește valoarea peisagistică a rezervației.</p> <p>Se află pe teritoriul administrativ al comunei Casimcea</p>
Suprafața:	1.029 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de	<p>HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturală protejată pentru noi zone</p>

protecție)	
Importanța pentru biodiversitate	<p>Este singura rezervație în care este prezent habitatul 24.22 Maluri de râu din pietriș acoperite cu vegetație (asociația <i>Trifolio fragifero-Cynodontetum</i> Br.-Bl. Et Bolos 1958) și specia <i>Alyssum linifolium</i>.</p> <p>Rezervația include 22 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.), 4 specii din Lista roșie europeană, <i>Campanula romanica</i> fiind și specie de interes comunitar.</p>
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic</u>: șisturi verzi alcătuite din șisturi sericito-cloritoase, pelite, gresii de tip graywacke, arcoze și conglomerate mărunte din perioada neoproterozoică terminal-eocambriană.</p> <p><u>Geomorfologia</u> are un aspect general de peneplenă, versanți slab înclinați, cu excepția văilor și ravenelor unde se întâlnesc și pante abrupte stâncoase sau pereți verticali săpați în loess. Altitudinile se încadrează între 60 m -176,3 m.</p> <p><u>Solurile</u> sunt bălane închise, cernoziomuri carbonatice, regosoluri și litosoluri.</p> <p><u>Hidrologie</u>: pâraul Valea Mahomencea și afluenții ai acestuia.</p> <p><u>Clima</u>: climat de câmpie moderat, de influență estică, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 10°C și cu medii ale precipitațiilor de 500 mm/an.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale</u>:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Formațiuni ierboase și tufărișuri – 1923,93 ha (89,78%); • Habitate de apă dulce/zonă umedă – 2,23 ha (0,21%); • Stâncării/ravene – 55,87 ha (5,42%) și • Terenuri agricole – 46,97 ha (4,6%). <p><i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 • <i>Teucro polii-Melicetum ciliatae</i> V. Pușcaru et al. 1978 • <i>Sclerantheto-Teucrietum polii</i> Andrei et Popescu 1967 ✓ asociații specifice stepei de loess primare și secundare:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Medicagini minima-Festucetum valesiacae</i> Wagner 1941 • <i>Stipetum capillatae</i> (Hueck 1931) Krausch 1961 • <i>Botriochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977 <p>În lungul cursurilor de apă se întâlnesc:</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Scirpo-Phragmitetum</i> W. Koch 1926 • <i>Trifolio fragifero-Cynodontetum</i> Br.-Bl. Et Bolos 1958 <p><i>Vegetația arbustivă</i> de-a lungul ravenelor și pâraielor se încadrează în asociația <i>Pruno spinosae-Crataegetum</i> Soó (1927) 1931.</p>
Denumire arie protejată	Dealul Ghiunghiurmez (IV.54)
Caracteristici	<p>Rezervație naturală peisagistică, cea mai înaltă altitudinal dintre rezervațiile de stepă din Dobrogea Centrală și printre cele mai întinse rezervații de stepă, constituie una din rarele zone în care Podișul Casimcei mai păstrează un aspect relativ montan, caracteristic orogenezei caledoniene. Înălțimile oferă puncte de perspectivă asupra Dunării și podișurilor Babadag și Casimcea, cadrul natural putând fi observat și de-a lungul drumului județean Cerna-Topolog.</p> <p>Se află pe teritoriul administrativ al comunei Dorobanțu.</p>

Suprafața:	1.421 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturala protejată pentru noi zone
Importanța pentru biodiversitate	Rezervația include cenotaxonii <i>Teucrio polii-Melicetum ciliatae</i> V. Pușcaru et al. 1978, <i>Spireetum crenatae</i> Morariu et Ularu 1981, <i>Scirpo-Phragmitetum</i> W. Koch 1926 și în care se conservă populații de <i>Spiraea crenata</i> , <i>Minuartia adenotricha</i> , <i>Colchicum fominii</i> , <i>Gagea szovitzii</i> , <i>Onobrychis gracilis</i> , <i>Verbascum ovalifolium</i> . Rezervația include 17 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.), 5 regăsindu-se și în Lista roșie europeană, <i>Campanula romanica</i> fiind specie de interes comunitar.
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic:</u> șisturi verzi.</p> <p><u>Geomorfologia</u> este caracterizată de culmi peneplenizate, dar și versanți abrupti, în special pe rama nordică a văilor stâncoase cu ravene. Altitudinile maxime sunt de 322m.</p> <p><u>Solurile</u> sunt bălane erodate, bălane închise, regosoluri și litosoluri.</p> <p><u>Hidrologie:</u> pâraie permanente sau temporare, afluenți a râurilor Valea Aiormanului și Valea Roștilor.</p> <p><u>Clima:</u> climat de câmpie moderat, de influență estică, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 10°C și cu medii ale precipitațiilor de 450 mm/an.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Formațiuni ierboase și tufărișuri – 945,38 ha (66,52%); • Păduri/plantații – 305,94 ha (21,52%); • Stâncării, izvoare – 9,56 ha (0,67%) și • Terenuri agricole în zona centrală – 160,12 ha (11,29%). <p><i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Agropyro brandzae-Thymetum zygioidi</i> Dihoru (1969) 1970 • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 • <i>Teucrio polii-Melicetum ciliatae</i> V. Pușcaru et al. 1978 ✓ asociații specifice stepei de loess:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Medicagini minimae-Festucetum valesiacae</i> Wagner 1941 • <i>Stipetum capillatae</i> (Hueck 1931) Krausch 1961 • <i>Botriochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977 • <i>Chrysanthemetum millefoliati</i> Horeanu 1976 • <i>Ceratocarpetum arenari</i> Horeanu 1976 (izlazul Coiumpunar) • <i>Agropyro-Kochietum prostratae</i> Horeanu 1976 (izlazul Coiumpunar). <p>În lungul cursurilor de apă se întâlnește <i>Scirpo-Phragmitetum</i> W. Koch 1926.</p> <p><i>Vegetația arbustivă</i> formează pâlcuri încheiate, în special pe văi, fitocenozele aparținând asociației <i>Pruno spinosae-Crataegetum</i> Soó (1927) 1931 și în mod excepțional cetotaxonului rar <i>Spireetum crenatae</i> Morariu et Ularu 1981..</p>

	<i>Vegetația forestieră</i> este foarte slab reprezentată prin câteva pălcuri de salcie, asociația <i>Salicetum albae</i> Issler 1924 identificate de-a lungul pâraielor din partea sudică..
Denumire arie protejată	Valea Ostrovului (IV.62)
Caracteristici	Rezervație mixtă ce include păduri de stejar pufos și șleauri dobrogene cu cărpiniță. Valoarea peisagistică este remarcabilă, în special datorită diversității habitatelor (păduri, poieni stepice, rariști, grote), aceasta fiind accentuată în perioada de înflorire a unor specii de <i>Fritillaria orientalis</i> , <i>Orchis purpurea</i> etc. Poienile de pe vârful dealurilor constituie puncte de perspectivă asupra masivului forestier dinspre Cârjelari, Dealului Ghirghiurmez și alte zone din Podișul Casimcei. Se află pe teritoriul administrativ al comunei Dorobanțu.
Suprafața:	61,8 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturala protejată pentru noi zone
Importanța pentru biodiversitate	Dintre cele mai importante habitate ale rezervației putem aminti pajiștile de stepă pe substrat pietros (<i>Festucetum callierii</i> , <i>Sedo hillebrandtii</i> – <i>Polytrichetum</i>) precum și diferitele tipuri de păduri dobrogene, din care cea mai mare parte sunt endemice pentru această regiune și/sau sunt rare la nivel național. Acestea sunt reprezentate în special prin pădurile de stejar pufos (<i>Galio dasypodi</i> – <i>Quercetum pubescentis</i>), pădurile de stejar pufos cu cărpiniță (<i>Paeonio peregrinae</i> – <i>Carpinetum orientalis</i>) și șleaurile dobrogene cu cărpiniță (<i>Nectaroscordo-Tilietum tomentosae</i>). Rezervația include 15 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.).
Descrierea științifică – obiective de conservare	<u>Substratul geologic:</u> calcaros, ce afloră pe culmi, respectiv depozite loessoide, caracteristice văilor și versanților inferiori. <u>Geomorfologia</u> este caracterizată prin predominarea versanților mai mult sau mai puțin accentuați, culmile și văile având o pondere redusă. Altitudinile se încadrează între 170 m -270 m. <u>Solurile</u> sunt cernoziomuri cambice, tipice și litice, precum și litosoluri. <u>Clima:</u> climat moderat, de influență estică, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 10,8°C și cu medii ale precipitațiilor de 480 mm/an. <u>Habitat. asociații vegetale:</u> <ul style="list-style-type: none"> • Păduri – 57,8 ha (93,5%); • Stâncării – 4 ha (6,5%) • Izvoare; • Peșteri – o grotă. <i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin: <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 ✓ asociații specifice stepei de loess:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Medicagini minima-Festucetum valesiaca</i> Wagner 1941

	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Elytrigetum hispidi</i> (Dihoru 1970) Popescu, Sanda 1988. <p><i>Vegetația forestieră</i> include asociații:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ din etajul pădurilor balcanice:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Tilio tomentosae-Carpinetum betuli</i> Doniță 1968, • <i>Nectaroscordo-Tilietum tomentosae</i> Doniță 1970, ✓ din etajul pădurilor submediteraneene:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Paeonio peregrinae-Carpinetum orientalis</i> Doniță 1970 și ✓ din etajul silvostepii:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Galio dasypodi-Quercetum pubescentis</i> Doniță 1970.
Denumire arie protejată	Uspenia (IV.63)
Caracteristici	Rezervație naturală botanică și forestieră, aici înregistrându-se cel mai ridicat nivel al biodiversității din Podișul Babadag (păduri reprezentative de silvostepă și submediteraneene). Se află pe teritoriul administrativ al comunei Slava Cercheză.
Suprafața:	22 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturală protejată pentru noi zone
Importanța pentru biodiversitate	Pe teritoriul rezervației au fost identificate mai multe tipuri de habitate de interes comunitar între care se remarcă pajiștile de ai de pădure (<i>Asphodeline luteae</i>) și două tipuri de păduri dobrogene, rare la nivel național, răspândite predominant în Dobrogea, ce corespund etajelor de vegetație ale pădurilor din nordul Dobrogei, păduri de silvostepă (<i>Galio dasypodi - Quercetum pubescentis</i>) și păduri submediteraneene (<i>Paeonio-Carpinetum orientalis</i>). Rezervația include 25 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.).
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic:</u> calcare grezoase, gresii și conglomerate calcaroase organogene.</p> <p><u>Geomorfologia</u> este caracterizată de versanți cu pante din ce în ce mai accentuate spre partea vestică, culmile rotunjite ocupând suprafețe reduse.</p> <p><u>Solurile</u> sunt posibil redzine (nu există date specifice acestei zone).</p> <p><u>Hidrologie:</u> nu există cursuri de apă și izvoare.</p> <p><u>Clima:</u> climat de dealuri joase, moderat, de influență estică, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 10,6°C și cu medii ale precipitațiilor de 480 mm/an.</p> <p><u>Habitat, asociații vegetale:</u></p> <p><i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Asphodelino luteae-Poliuretum</i> Sanda et al. 1999 subas. <i>asphodelinetosum</i> Sanda et al. 1999 ✓ asociații specifice stepei de loess:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Elytrigetum hispidi</i> (Dihoru 1970) Popescu, Sanda 1988 • <i>Thymio pannonici-Chrysopogonetum grylli</i> Doniță et al. 1992

	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Botriochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977 <p><i>Vegetația arbustivă</i> este prezentă pe suprafețe reduse la liziera pădurii și se încadrează în asociația <i>Pruno spinosae-Crataegetum</i> Soó (1927) 1931.</p> <p><i>Vegetația forestieră</i> este reprezentată de asociațiile <i>Paeonio peregrinae-Carpinetum orientalis</i> Doniță 1970 și <i>Galio dasypodi-Quercetum pubescentis</i> Doniță 1970.</p>
Denumire arie protejată	Casimcea (IV.65)
Caracteristici	Rezervație mixtă (geologică, paleontologică și peisagistică) amplasată în Masivul Central Dobrogean. Importanța științifică este dată de prezența în aflorimentele de șisturi verzi a impresiunilor și urmelor de activitate biologică din Precambrianul superior – specii ale genurilor <i>Vendotaenia</i> , <i>Beltaneloides</i> , <i>Nemiana</i> etc. și a unor specii reprezentative pentru fauna de tip Ediacara, foarte rar semnalate la nivel internațional (descoperite pentru prima dată în Australia). Fosile descoperite, ca și cele de la Războieni, sunt considerate a fi unele din cele mai vechi urme de viață din România. Valoarea peisagistică este dată și de existența unor puncte de perspectivă asupra masivului forestier din nord și cursului Casimcei. Se află pe teritoriul administrativ al comunei Casimcea.
Suprafața:	137 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturala protejată pentru noi zone
Importanța pentru biodiversitate	Asociațiile de stepă pe substrat pietros (<i>Sedo hillebrandtii</i> – <i>Polytrichetum piliferi</i> , <i>Festucetum calierii</i>) sunt considerate endemice pentru Dobrogea. Specificul floristic este conferit îndeosebi de <i>Allium flavum</i> ssp. <i>tauricum</i> și <i>A. guttatum</i> . Rezervația include 11 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.), 4 regăsindu-se și în Lista roșie europeană, <i>Campanula romanica</i> fiind specie de interes comunitar.
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic:</u> șisturi verzi.</p> <p><u>Geomorfologia</u> este caracterizată de versanți slab înclinați, cu excepția celor adiacenți cursului de apă, care sunt accentuați și stâncoși. Altitudinile se încadrează între 145 m -230,4 m.</p> <p><u>Solurile</u> sunt cernoziomuri carbonatice și litosoluri.</p> <p><u>Hidrologie:</u> pârâul afluent râului Casimcea, ravene.</p> <p><u>Clima:</u> climat de câmpie moderat, de influență estică, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 10°C și cu medii ale precipitațiilor de 500 mm/an.</p> <p><u>Habitat, asociații vegetale:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Formațiuni ierboase – 130,33 ha (93,13%); • Habitate acvatice reprezentate de pâraiele și zonele umede situate de-a lungul acestora – 10,66 ha (0,95%); • Stâncării – 5,8 ha (4,25%) și • Terenuri agricole – 0,87 ha (0,62%); • Izvoare. <p><i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin:</p>

	<ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Agropyro brandzae-Thymetum zygioidi</i> Dihoru (1969) 1970 • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 ✓ asociații specifice stepei de loess primare:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Medicagini minimae-Festucetum valesiacae</i> Wagner 1941 • <i>Artemisio austriacae-Poëtum bulbosae</i> Pop 1970 • <i>Botriochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977.
Denumire arie protejata	Colțanii Mari (IV.66)
Caracteristici	Rezervație peisagistică ce include unul din cele mai impresionante abrupturi stâncoase din Dobrogea Centrală constituit din șisturi verzi ce mărginesc râul Casimcea. Culmile penplenizate constituie puncte de perspectivă asupra cursului meandrat al râului Casimcea și Podișului Dobrogei Centrale. Se află pe teritoriul administrativ al comunei Casimcea.
Suprafața:	53,04 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturala protejata pentru noi zone
Importanța pentru biodiversitate	În această zonă au fost identificate peste 300 de specii (Horeanu 1976), între speciile protejate ale acestei rezervații se cuvin menționate: taula (<i>Spiraea crenata</i>), usturoiul sălbatic (<i>Allium flavum</i> ssp. <i>tauricum</i>), ceapa ciorii (<i>Gagea callieri</i>), <i>Centaurea tenuiflora</i> . Rezervația include 10 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.), 5 regăsindu-se și în Lista roșie europeană, <i>Campanula romanica</i> și <i>Moehringia jankae</i> fiind specii de interes comunitar.
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic:</u> șisturi verzi alcătuite din șisturi sericito-cloritoase, pelite, gresii de tip graywacke, arcoze și conglomerate mărunte din perioada neoproterozoică terminal-eocambriană.</p> <p><u>Geomorfologia</u> este caracterizată de culmi rotunjite de peste 100 m, pereți stâncoși verticali, versanți accentuați în partea nordică și pante line în rest, ravene adânci săpate în șisturi și loess.</p> <p><u>Solurile</u> sunt cernoziomuri carbonatice, regosoluri și litosoluri.</p> <p><u>Hidrologie:</u> râul Casimcea și un izvor.</p> <p><u>Clima:</u> climat de câmpie moderat, de influență estică, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 10°C și cu medii ale precipitațiilor de 500 mm/an.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <p><i>Vegetația terboasă</i> este caracterizată prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Agropyro brandzae-Thymetum zygioidi</i> Dihoru (1969) 1970

	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 ✓ asociații specifice stepei de loess primare: <ul style="list-style-type: none"> • <i>Stipetum capillatae</i> (Hueck 1931) Krausch 1961 • <i>Medicagini minima-Festucetum valesiaca</i> Wagner 1941 <p><i>Vegetația arbustivă</i> constă în câteva pâlcuri de tufărișuri de la baza versanților nordici și se încadrează în asociația <i>Pruno spinosae-Crataegetum</i> Soó (1927) 1931.</p>
Denumire arie protejată	Peceneaga (IV.67)
Caracteristici	<p>Rezervație peisagistică, dar și cu importanță geologică, fiind singura din țară în care cele mai vechi structuri geologice, datând din perioada cutărilor caledoniene, reprezentate prin șisturile verzi, vin în contact cu cele mai noi structuri, reprezentate prin depozite aluviale ale Dunării. Un habitat mai rar întâlnit, lipsit de vegetație este 24.21 Maluri de râu din pietriș fără vegetație, limitrof Dunării, la contactul cu pînteni stâncoși ai Dealului lui Gim. Valoarea peisagistică este sporită de punctele de perspectivă asupra Dunării, Insulei Mari a Brăilei și Podișului Casimcea. De asemenea, ea însăși reprezintă un cadru natural atractiv pentru traseele turistice de pe brațul Dunărea Veche.</p> <p>Se află pe teritoriul administrativ al comunei Peceneaga.</p>
Suprafața:	132 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturala protejată pentru noi zone
Importanța pentru biodiversitate	<p>Din punct de vedere floristic aceasta reprezintă una din puținele arii protejate, cel puțin din nordul Dobrogei, în care au fost identificate specii de ceapa ciorii(<i>Gagea callieri</i>), garofițe (<i>Dianthus pseudarmeria</i>), sparțetă (<i>Onobrychis gracilis</i>).</p> <p>Rezervația include 14 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.), 4 regăsindu-se și în Lista roșie europeană.</p>
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic:</u> șisturi verzi alcătuite din șisturi sericito-cloritoase, pelite, gresii de tip graywacke, arcoze și conglomerate mărunte din perioada neoproterozoică terminal-eocambriană.</p> <p><u>Geomorfologia</u> este caracterizată de culmi peneplenizate stâncoase, cu altitudini de maxim 130 m, versanți abrupti și numeroase ravene, precum și pînteni sau maluri stâncoase limitrofe brațului Dunărea Veche, unde ajung până la 5 m deasupra nivelului mării.</p> <p><u>Solurile</u> sunt soluri bălane tipice, soluri bălane erodate, regosoluri și litosoluri.</p> <p><u>Hidrologie:</u> nu există cursuri de apă sau izvoare, ci doar ravene. Limitrof curge Dunărea.</p> <p><u>Clima:</u> climat de luncă, de influență estică, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 11°C și cu medii ale precipitațiilor de sub 450 mm/an.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Formațiuni ierboase – 70,17 ha (53,4%); • Stâncării/soluri pietroase – 56,72 ha (43,1%) și • Terenuri agricole – 4,64 ha (3,5%).

	<p><i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Agropyro brandzae-Thymetum zygioidi</i> Dihoru (1969) 1970 • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 ✓ asociații specifice stepei de loess:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Agropyretum pectiniformae</i> (Prodan 1939) Dihoru 1970 • <i>Artemisio austriacae-Poëtum bulbosae</i> Pop 1970 subas. <i>euphorbietosum seguierianae</i> Horeanu 1977 • <i>Botriochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977. <p><i>Vegetația arbustivă</i> se încadrează în asociația <i>Pruno spinosae-Crataegetum</i> Soó (1927) 1931.</p> <p><i>Vegetația forestieră</i> este reprezentată de asociațiile <i>Paeonio peregrinae-Carpinetum orientalis</i> Doniță 1970 și <i>Violo suavis-Quercetum pedunculiflorae</i> Doniță 1970 (în fapt subasociația <i>Quercetum pedunculiflorae</i> Borza 37 subas. <i>Carpinesotum</i> Borza 58).</p>
Denumire arie protejată	Măgurele (IV.68)
Caracteristici	<p>Rezervație naturală peisagistică individualizată prin ravene foarte adânci săpate în depozitele loessoide profunde ce ajung adeseori până la roca bază unde intercepțază pânza freatică, dând naștere unor cursuri de apă temporare cu debit redus. Culmile stâncoase reprezintă puncte de perspectivă asupra luncii Dunării și dealurilor Coimpunar și Ghirghiomez, iar cadrulul natural poate fi admirat pe drumul comunal dintre Măgurele și Făgărașu Nou.</p> <p>Se află pe teritoriul administrativ al comunei Topolog</p>
Suprafața:	292 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturala protejată pentru noi zone
Importanța pentru biodiversitate	<p>Rezervația este dominată de plantații de pădure, cele naturale fiind prezente într-o proporție mai mică și fiind reprezentate de formațiuni ierboase/tufărișuri și stâncării. O notă aparte este conferită de prezența unor populații importante de alior (<i>Euphorbia myrsinites</i>), complet izolate de celelalte stațiuni îndepărtate din estul județului. Acestea se dezvoltă pe șisturi verzi, situație diferită de restul populațiilor din nordul Dobrogei. Datorită interdicției de a pășuna în fond forestier pajiștile sunt foarte bine conservate și reprezentative pentru stepa neperturbată antropoc.</p> <p>Rezervația include 21 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.), 1 regăsindu-se și în Lista roșie europeană.</p>
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic</u>: șisturi verzi alcătuite din șisturi sericito-cloritoase, pelite, gresii de tip graywacke, arcoze și conglomerate mărunte din perioada neoproterozoică terminal-eocambriană.</p>

	<p><u>Geomorfologia</u> este caracterizată de culmi penepelenizate unde aflurează șisturile verzi. Predomină versanții prelungi, cu pante mici și medii. Altitudinile se încadrează între 75 m - 322 m.</p> <p><u>Solurile</u> sunt bălane, regosoluri și litosoluri.</p> <p><u>Hidrologie:</u> sunt întâlnite câteva izvoare cu debit redus ce formează mici cursuri de apă ce se infiltrează în sol înainte de a ajunge la pârâul Valea Roștilor din afara rezervației.</p> <p><u>Clima:</u> climat de dealuri joase, de influență estică, continentală, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 11°C și cu medii ale precipitațiilor de 450 mm/an.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <p><i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Agropyro brandzae-Thymetum zygioidi</i> Dihoru (1969) 1970 • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 • <i>Teucro polii-Melicetum ciliatae</i> V. Pușcaru et al. 1978 ✓ asociații specifice stepei de loess primare:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Medicagini minimae-Festucetum valesiacae</i> Wagner 1941 • <i>Cynodonti- Poëtum angustifoliae</i> Rapaics ex Soó 1957 • <i>Botriochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977. <p><i>Vegetația arbustivă</i> se încadrează în asociația <i>Pruno spinosae-Crataegetum</i> Soó (1927) 1931.</p>
Denumire arie protejată	Războieni (IV.69)
Caracteristici	Rezervație mixtă (geologică, paleontologică și peisagistică) amplasată în Masivul Central Dobrogean. Importanța națională a ariei protejate constă în identificarea în cadrul acesteia a unor fosile considerate a fi cele mai vechi urme de viață din România, ceea ce o individualizează și în raport cu celelalte arii protejate propuse. Se află pe teritoriul administrativ al comunei Casimcea.
Suprafața:	41 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	HG nr. 2151/2004 privind instituirea regimului de arie naturală protejată pentru noi zone
Importanța pentru biodiversitate	Rezervația include 3 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.), 2 regăsindu-se și în Lista roșie europeană.
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic:</u> șisturi verzi alcătuite din șisturi sericito-cloritoase, pelite, gresii de tip graywacke, arcoze și conglomerate mărunte din perioada neoproterozoică terminal-eocambriană.</p> <p><u>Geomorfologia</u> este caracterizată de versanți slab înclinați, cu excepția celor adiacenți cursului de apă care sunt accentuați și stâncoși.</p>

	<p><u>Solurile</u> sunt de tip regosoluri, cernoziomuri castanii și ciocolatii și litosoluri.</p> <p><u>Hidrologie:</u> un afluent al Râului Casimcea.</p> <p><u>Clima:</u> climat de câmpie moderat, de influență estică, cu medii ale temperaturii ce corespund izotermei de 10°C și cu medii ale precipitațiilor de 550 mm/an.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <p><i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 ✓ asociații specifice stepei de loess secundare:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Artemisio austriacae-Poëtum bulbosae</i> Pop 1970
Denumire arie protejată	Dealul Bujorilor (2.765)
Caracteristici	Rezervație mixtă, amplasată pe versantul sudic al Dealului Bujorului care face parte din Podișul Babadag și care se remarcă prin populații importante de bujor (<i>Paeonia peregrina</i>) ce îi conferă și o valoare estetică în perioada de înflorire a acestuia. Se află pe teritoriul administrativ al comunei Ciucurova.
Suprafața:	50,8 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<i>Legea nr. 5/2000 privind amenajarea teritoriului național - secțiunea a 3-a – Zone protejate</i> , modificată și completată prin OUG nr. 49/2016
Importanța pentru biodiversitate	<p>În stratul ierbos sunt caracteristice speciile protejate de bujor (<i>Paeonia peregrina</i>), știrigoaie (<i>Veratrum nigrum</i>) și <i>Ornithogalum fibriatum</i>. Obiectivul principal al ocrotirii rezervației îl constituie prezența uneia dintre cele mai reprezentative populații de bujor (<i>Paeonia peregrina</i>), specie ce figurează în Lista Roșie a plantelor superioare din România, în categoria „vulnerabil și rar”, fiind ocrotită prin lege și monument al naturii. Alături de această plantă obiectivele ocrotirii se mai referă și la conservarea unui eșantion reprezentativ de pădure submediteraneană împreună cu speciile caracteristice.</p> <p>Arboretul din cadrul rezervației se încadrează în etajul pădurilor xeroterme submediteraneene specific Dobrogei (<i>Paeonio peregrinae – Carpinetum orientalis</i>). Rezervația include 8 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.).</p>
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Geomorfologia</u> este cea caracteristică unui versant sudic la o altitudine de 100 m - 260 m.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <p><i>Vegetația ierboasă</i> este caracterizată prin asociații specifice stepei de loess:</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Medicagini minimaie-Festucetum valesiacae</i> Wagner 1941 • <i>Elytrigetum hispidi</i> Dihoru 1970 • <i>Botriochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977. <p><i>Vegetația forestieră</i> are un aspect mozaicat în care se întrepătrund pădurile submediteraneene reprezentate de asociația <i>Paeonio peregrinae-Carpinetum</i></p>

	<i>orientalis</i> Doniță 1970 cu cele de silvostepă reprezentate de asociația <i>Galio dasypodi-Quercetum pubescentis</i> Doniță 1970.
Denumire arie protejată	Rezervația de liliac Valea Oilor (2.766)
Caracteristici	Rezervație botanică aflată la baza unui versant cu înclinare de aproximativ 30 ⁰ din Podișul Babadag, în care vegetează în mod natural un pâlc de liliac (<i>Syringa vulgaris</i>). Se află pe teritoriul administrativ al comunei Nalbant.
Suprafața:	0,35 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<i>Legea nr. 5/2000 privind amenajarea teritoriului național - secțiunea a 3-a – Zone protejate</i> , modificată și completată prin OUG nr. 49/2016
Importanța pentru biodiversitate	Zona reprezintă una din cele două locații din județul Tulcea în care vegetează în mod natural <i>Syringa vulgaris</i> , în această rezervație acesta fiind asociat și cu populații de bujor românesc (<i>Paeonia peregrina</i>).
Descrierea științifică – obiective de conservare	<u>Substratul geologic:</u> calcar. <u>Geomorfologia:</u> versant cu sudică și înclinare de 30 grade, ce face parte din Podișul Babadag, unitate sedimentară de vârstă cretacică constituită din calcare grezoase, magnoase și conglomerate. <u>Hidrologie:</u> rețea hidrografică slab dezvoltată, la baza versantului aflându-se Valea Oilor, curs de apă cu caracter torrential (în afara perioadelor ploioase valea nu are apă). <u>Clima:</u> climat de continental moderat, de influență estică. <u>Habitat, asociații vegetale:</u> Arboret submediteranean reprezentat printr-un pâlc de stejar pufos cu mojdrean și cărpiniță – asociația <i>Paeonia peregrinae – Carpinetum orientalis</i> Doniță 1970 sub care vegetează într-un etaj inferior un pâlc de liliac (<i>Syringa vulgaris</i>) cu structură compactă, pe o suprafață de 0,15 ha.
Denumire arie protejată	Rezervația de liliac Fântâna Mare (2.767)
Caracteristici	Rezervație botanică aflată la baza unui versant cu înclinare de aproximativ 20 ⁰ , la limita Podișului Babadag cu Podișul Casimcea, în care vegetează în mod natural un pâlc de liliac (<i>Syringa vulgaris</i>). Se află pe teritoriul administrativ al comunei Slava Cercheză.
Suprafața:	0,30 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<i>Legea nr. 5/2000 privind amenajarea teritoriului național - secțiunea a 3-a – Zone protejate</i> , modificată și completată prin OUG nr. 49/2016

Importanța pentru biodiversitate	Zona reprezintă una din cele două locații din județul Tulcea în care vegetează în mod natural <i>Syringa vulgaris</i> . În perioada înfloririi liliacului rezervația conferă o valoare peisagistică aparte văii Bașpunarului. Tot aici este prezent și aiul de pădure (<i>Asphodeline lutea</i>), specie aflată pe Lista roșie (Oltean et. al).
Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic:</u> calcar.</p> <p><u>Geomorfologia:</u> versant cu expoziție S-V și înclinare de 20 grade, ce face parte din Podișul Babadag, unitate sedimentară de vârstă cretacică constituită din calcare grezoase, magnoase și conglomerate.</p> <p><u>Hidrologie:</u> rețea hidrografică slab dezvoltată, la baza versantului aflându-se Valea Bașpunarului, curs de apă permanent.</p> <p><u>Clima:</u> continental moderat, unitatea microclimatică Atmangea.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <p><u>Caracteristică rezervației este vegetația arbustivă reprezentată dominant de exemplare de liliac comun (<i>Syringa vulgaris</i>), specie neprotejată la nivel comunitar și național, dar extrem de rară în județul Tulcea și care formează aici un pâlcul compact, cu înălțimi de maxim 5m. În interiorul pâlcului vegetează izolat exemplare de păr păduret (<i>Pyrus pyraeaster</i>) și exemplare tinere de ulm (<i>Ulmus minor</i>). Lângă pâlcul de liliac este prezentă asociația de arbuști <i>Prunus spinosae-Crataegetum</i> Soó (1927) 1931.</u></p>
Denumire arie protejată	Vârful Secaru (2.768)
Caracteristici	Rezervație mixtă, Vf. Secaru fiind un martor de eroziune granitic și cel mai înalt vârf (400 m) din Podișul Babadagului. Acesta reprezintă și un punct de perspectivă remarcabil asupra podișurilor Babadag și Casimcea. Se află pe teritoriul administrativ al comunei Ciucurova.
Suprafața:	34,5 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<i>Legea nr. 5/2000 privind amenajarea teritoriului național - secțiunea a 3-a – Zone protejate</i> , modificată și completată prin OUG nr. 49/2016
Importanța pentru biodiversitate	Specific Vârfului Secaru este caracterul de „insulă” cu vegetație ceva mai acidofilă în comparație cu restul Podișului Babadag, unde sunt caracteristice speciile calcofile. În poienile din zona strict protejată predomină asociațiile ierboase de stepă pontică și petrofilă pe soluri superficiale, vegetație saxicolă, arbustivă, alături de arbori termofili izolați sau în pâlcuri. În zona tampon predomină vegetația forestieră reprezentată prin eșantioane relativ bine conservate încadrate în tipul de pădure șleau de deal dobrogean de productivitate inferioară (asociația <i>Nectaroscordo-Tilietum tomentosae</i>), specifică Dobrogei (considerată endemică). Rezervația include 9 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.), <i>Moehringia jankae</i> fiind specie de interes comunitar. Specificitatea acestor taxoni este conferită de caracterul lor predominant pontic. Dintre acești taxoni mai fac parte: coada soricelului (<i>Achillea ochroleuca</i>), usturoi sălbatic (<i>Allium guttatum</i> , <i>Allium flavum</i> ssp. <i>tauricum</i> , <i>Allium saxatile</i>), samaldâr (<i>Nectaroscordum siculum</i> ssp. <i>bulgaricum</i>), bujor (<i>Paeonia peregrina</i>), măceș (<i>Rosa turcica</i>), milițea (<i>Silene compact</i>).

Descrierea științifică – obiective de conservare	<p><u>Substratul geologic:</u> granit.</p> <p><u>Geomorfologia:</u> cea mai mare altitudine din podișul Babadag (401 m), fiind un martor de eroziune reprezentativ. Uunitățile geomorfologice predominante sunt versanții cu înclinări și expoziții diverse.</p> <p><u>Hidrologie:</u> la nord, în imediata apropiere, se află unul din afluenții principali ai râului Slava.</p> <p><u>Clima:</u> climat de continental moderat, de influență estică.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <p><i>Vegetația ierboasă</i> răspândită în câteva poieni de pe culmile și versanții sudici este caracterizată prin:</p> <ul style="list-style-type: none"> ✓ asociații de stepă petrofilă:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Sedo hillebrandtii-Polytrichetum piliferi</i> Horeanu et Mihai 1974 • <i>Festucetum callierii</i> Șerbănescu 1965 apud Dihoru (1969) 1970 ✓ asociații specifice stepei de loess primare:<ul style="list-style-type: none"> • <i>Elytrigetum hispidi</i> Dihoru 1970 • <i>Botriochloetum ischaemi</i> (Kist. 1937) Pop 1977. <p><i>Vegetația forestieră</i> cuprinde păduri balcanice de tip <i>Nectaroscordo-Tilietum tomentosae</i> Doniță 1970, <i>Galantho plicatae - Tilietum tomentosae</i> Doniță 1970 subas. <i>anthriscosum nemorosae</i>, <i>Fraxino orni-Quercetum dalechampii</i> Doniță 1070.</p>
Denumire arie protejată	Korum Tarla (2.769)
Caracteristici	Rezervație botanică, unde se conservă mărgelușa (<i>Sophora jaubertii</i>), plantă de origine ponto-anatoliană, aflată aici în singura stațiune cunoscută din România. Înflorirea speciei în lunile iulie-august conferă zonei și o valoare estetică remarcabilă. Se află pe teritoriul administrativ al orașului Babadag.
Suprafața:	2,4 ha
Recunoaștere conform legislației naționale (cu menționarea actului normativ prin care s-a instituit regimul de protecție)	<i>Legea nr. 5/2000 privind amenajarea teritoriului national - sectiunea a 3-a – Zone protejate</i> , modificată și completată prin OUG nr. 49/2016
Importanța pentru biodiversitate	Pe lângă specia dominantă, firuța cu bulbi (<i>Poa angustifolia</i>) și cea diferențială, <i>Cynodon dactylon</i> , mărgelușa vegetează și împreună cu specii de degetar (<i>Digitalis lanata</i>), coada șoricelului (<i>Achillea neilreichii</i>) și jaleș (<i>Stachys germanica</i>). Influența pădurii limitrofe se manifestă prin speciile: cerențel (<i>Geum urbanum</i>), rogoz (<i>Carex polyphylla</i>), firuța (<i>Poa nemoralis</i>). Subasociația este dominată de specii eurasiatice (40%), urmate de cele circumboreale (18%) și europene (10%), fiind deasemenea dominată de hemicriptofite. <p>Rezervația include 2 specii de plante din Lista roșie (Oltean et al.).</p>
Descrierea științifică – obiective de conservare	Rezervația este amplasată pe un platou ce face parte din Podișul Babadag, unitate sedimentară de vârstă cretacică constituită din calcare marnoase, calcare grezoase și conglomerate.

	<p>Precipitațiile medii anuale înregistrează valori de 417,9 mm. La altitudini mai mari aceste valori sunt sensibil mai ridicate. Ploile au adesea un regim torențial.</p> <p>Zona Babadag se află la interferența climatului continental cu cel litoral-maritim, fiind încadrată în unitatea microclimatică Babadag, caracterizată prin temperaturi moderate iarna și primavara, moderat calde vara și toamna.</p> <p><u>Habitate, asociații vegetale:</u></p> <p>În rezervație predomină arborete artificiale, plantații de productivitate inferioară, în care predomină gorunul (<i>Quercus petraea</i>), frasinul (<i>Fraxinus excelsior</i>), ulmul (<i>Ulmus sp.</i>), în cadrul lor întâlnindu-se și fitocenoza dominată de <i>Sophora jaubertii</i>.</p>
--	--